

f1 1,50

speuren bij de
bespieders, het boek

en o.a.

oprispingen op
de Leidse universiteit
de 'radikal'-papers
RAF-verklaring
de roode hond

DE ZWARTE 65

blad voor slampampers

30 okt 8

DUBBELDIK NUMMER:

INHOUD: pag 2 - Goudse glorie, pag 3 - Leidse Rijndijk, pag 4 - de Roode Hoop, pag 5 - Sirene en plakken, pag 6 - Bajusboek, pag 7 - kort nieuws, pag 8 - SPEUREN BIJ DE BESPIEDERS, eenrecensie, pag 14 - de Leidse universiteit beschouwd, pag 20 - RAF-verklaring, pag 23 - Radikal, de stukken, pag 26 - bericht over Nicaragua en El Salvador, pag 29 - Wilting leugenaar, pag 30 - Rites at Molesworth peace camp.

per express

Hè, hè, Zwarte! Wat een flauw stukje over de gekraakte school in Gouda in nr. 64.

Eerst een stukje uit de Bluf! kopiëren en dan uit "eigen nieuwsgaring" een aanvulling. Eigen kommentaar erbij, waaruit blijkt dat jullie je gepasseerd voelen, omdat er geen persbericht in jullie bus is gevallen.

Hadden jullie eer een standaard-kraakstukje willen hebben met als inhoud stad, plaats, tijd van de kraak, grootte van het pand, eigenaar en speculaties over mogelijke kort gedingen? Je weet wel zo'n stukje waarbij je alleen de gegevens maar hoeft in te vullen. We wilden pas wat sturen als er wat "leuks" was te melden. Dat is dus nu.

Eerst dan toch nog maar de standaard gegevens. Eerste helft van augustus ontdekten we dat deze school leeg stond. Maar er is nog een aannemer bezig aan een aangrenzend pandje, dié stroom uit die school haalt en de gang gebruikt als opslag. Even wachten dus. In de tussen tijd de kraak voorbereid met een klein groepje mensen en bewonersters en gebruikersters uitgezocht. De eigenaar weten we al: de gemeente Gouda, afdeling onderwijs, die bezig is met de overdracht aan 't Rijk.

Nog steeds nix bijzonders; Zwarte, hetzelfde als de situatie van het CLD-delft.

Op 26-9 de kraak. De achterdeur stond gewoon open.

Op 28-9 met een stel mensen spullen zeulen, Buurtbewoners waarschuwen de politie. Deze komt polshoogte nemen, en lopen te klieren. Onze fotograaf krijgt een bon voor het fout parkeren van z'n auto, stelletje zuigers!

In de week daarna gebeurt er nog steeds niets echt belangrijks, of het moet zijn dat politieagenten de krakersters en sympathisanten het leven zuur maken. Een auto wordt van de weg gehaald, fietsen aan een keuring onderworpen, intimidatie als je door de stad loopt (hé, het stukje hiervoor had de Bluf! gecensureerd, was dat dan toch geen nieuws?) We repareren de w.c.'s, maken wat schoon; van die dingen.

De 3 bewonersters beginnen met het opknappen van hun ruimtes (8x6m9) evenals de gebruikersters van de toneelgroep "de Gangh". De creche-ruimte en de atelierruimte laten we nog even wachten. Op een brief naar BenW over onderhandelingen wordt niet gereageerd of 't moet

KALDEON

Voor een piek en half kan je de Zwarte kopen in: Groningen, Slagtersicht; Leeuwarden, Roodgeboek; Arnhem, Rooie Anhemmen; Utrecht, Rooie Rat; Haarlem, Agora; Amsterdam, Fort van Sjakod en Athenaeum; Gouda, Jongerenbeweging; Leiden, Alarm, Manifest Wereldwinkel en PSP-winkel; Den Haag, Rooie hond, Ruward en Brullend Breekijzer; Delft, kraak-kafé en de Wereldwinkel; Rotterdam, Van Gennep en Krities boekwerk; Dordrecht, De zwarte zaag; Sittard, Katastrofe.

Kopij naar postbus 10233 in Den Haag. De drukkerij is nog steeds de Bijstand, Buitenvorm 213 in Den Haag. De samenstellers zijn via de post en alleen des woensdags ook via de telefoon (892098) te bereiken.

Ab'o's door bezorgersters langgebracht kosten 12,50 per tien nummers; postabo's en instellingen dubbel tarief. Politieke gevangenen nix en alles storten op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte, Leiden.

zijn dat er in de krant staat dat de gemeente Gouda niet wenst te onderhandelen met vieze krakersters. We blijken ineens onder de wethouder van welzijn

te vallen en die wethouder Potharst vindt dat we niet in zijn beleid passen, dus geen onderhandelingen. Ja, doe!, we passen toch ook niet in het beleid van bescherming burgerbevolking of zo. Pogingen tot onderhandelen met onderwijs of huisvesting mislukken.

We wijzigen onze strategie en krijgen een tip. De projectgroep Binnenstadwest, dat is een ambtenarenclub met vertegenwoordigers uit alle departementen, zoals onderwijs, stadsschool, grondzaken e.d., gaat over de schoolvergaderen op 10-10. We kennen de voorzitter en nog wat andere leden uit die groep en maken een afspraak om voor de vergadering wat schriftelijke info te brengen. Snel maken we een doortimmerd werkplan, waarin o.a. opgenomen is wat er in iedere ruimte gaat gebeuren en het financiële plaatje. Met hulp van de studiegids van de Leegstandswet (bedankt SIKH!) werken we de erfpachtregeling uit. De huur van een ruimte komt op f121,- per maand. We kiezen dus voor

legalisatie. Omdat we onder de rechtbank van R'dam vallen, en die zijn te lastig voor ons. De laatste jaren hebben we alle kort gedingen verloren en anoniem dagvaardden is bij ons standaard.

Maandag 13-10 geven we een persconferentie voor de lokale kranten, de stadsradio en de kabelkrant, waarbij we het werkplan officieel presenteren.

Als we op dinsdag 14-10 de projectgroep bellen om te vragen hoe hun vergadering is verlopen krijgen we te horen dat ze een zwijgplicht hebben gekregen. Bij verder nacheqen blijkt dat veel ambtenaren van de wethouders een spreekverbod opgelegd hebben gekregen om over de school te praten.

Dit haalt ruimschoots de pers en de sympathie voor ons groeit. We besluiten een steungroep op te richten waarin zoveel mogelijk organisaties zitten. Nu al meer dan tien verschillende groepen. (politieke partijen, bewonersgroepen, plaatselijke helden, jongerenbeweging, etc.). Dit om de anonimiteit van de bewonersters/gebruikersters, die zich ondertussen verenigd hebben in stichting 't Raamwerk, te waarborgen.

Geen krakershouding of voordeurdelershouding meer dus!

De steungroep verzorgt de contacten naar buiten en schrijft nog maar eens een brief naar B&W.

De enige reactie lezen we weer in de kranten: de inspanningen tot het komen naar een kort geding hebben nog niet geleid tot een dagvaardiging. Ze kunnen dus geen spoedeisend belang vinden.

Officieus horen we dat de onderhandelingen tussen gemeente en Rijk zijn stopgezet. Het blijkt dat ze het niet eens kunnen worden of het schoolplein wel of niet naar het Rijk toe moet. Dat geeft ons weer tijd!

Op maandag 20-10 is er de maandelijkse raadsvergadering. We organiseren wat mensen en delen pamfletten uit aan de raad. We krijgen zelfs de gelegenheid om ons pamflet voor te lezen.

Gouda bruist dat het kraakt

Als gevolg van het feit dat we aandacht blijven krijgen, zakken we niet weg in het anonieme gebeuren. Dit kan onze kans zijn om de school te behouden.

Een bredé achterban en doorzettingsvermogen zullen daarvoor nodig zijn. Jullie horen de rest wel als we vinden dat het interessant genoeg is.

De Goudsche Garoeten.

kleine noot

Het is niet leuk om zo te snieren, zoals ik deed in het vorige nummer. Maar het is ook niet leuk als het eigen regionale nieuws uit de Bluf! moet worden vernomen. OOK daarin, maar zeker (?) in de Zwarte omdat uit die hoek de steun vanuit de regio moet worden losgepeuterd. Alle publiciteit, ook de "lullige" kraakberichtjes zijn dan belangrijk. (de typ).

rijndijk leiden

Twee maanden geleden hebben we dit huis gekraakt. Nadat we 't huis in een nieuw verfje gestoken hebben, hier en daar een isolatiemateriaaltje tegen de muur geplakt hebben, zijn we er met 5 mensen gaan wonen. Inmiddels is er ook een winkeltje geopend waar we o.a. de fruitoogst uit de tuin verkopen. (kom eens langs op woensdag of zaterdagmiddag) Het grote probleem vanaf het begin af aan is water. Het waterleidingbedrijf wil ons niet aansluiten na een briefje van de eigenaren waarin ze opdracht geven om ons niet aan te sluiten. Het eerste geschil dat we aangespannen hebben bij de raad van commissarissen hebben we vreemd genoeg verloren. Vreemd genoeg omdat een eerder geschil, dat in eenzelfde situatie aangespannen is, door krakers is

gewonnen. Nu is er een volgend geschil gestart bij de algemene nutsbedrijven te Zwolle. De uitslag kan nog even duren. We zitten in de welbekende molen. Maar desalniettemin, de winter kan beginnen met een schuur vol brandhoyt

Maar of we de winter nog mee maken in dit huis is een ander probleem. Aangezien we van een deurwaardermeneer een dagvaarding hebben gekregen; of we dinsdag 28 okt effe bij het opperhoofd van de haagse rechtbank willen komen: Aangezien er gesloopt wordt en aangezien we de verkoop belemmeren, vindt het groepje eigenaren van ons huis het nodig om ons er met een kort geding uit te werken. Erg sterk zijn hun argumenten niet. Op de zitting zullen we met foto's laten zien dat "slopen" best opbouwend kan zijn en dat verkoopbelemmerend ook geen sterk argument is. Totnutoe zijn er twee geïnteresseerden geweest waar we mee gepraat hebben

en die ook het huis van ons mochten bekijken. Zij wilden het pand kopen, met ons erin, omdat dat hun een hoop geld scheelt. Voor ons zou er wel wat te regelen zijn, als we er vrijwillig uit zouden gaan,,,,, een gratis woonboot of zo, jaja, twijfelachtig. Maar de eigenaren willen het pand leeg verkopen zodat ze meer geld kunnen vangen. Helaas te veel voor de geïnteresseerden, dus die vallen af. Wie blijven er dan nog over? Wij natuurlijk! Tenzij er dinsdag op de zitting een addertje aankomt wandelen...

nu

Gister was 't dus zover. Op de zitting bleek dat de eigenaars nog geen kopers, maar wel twee zeer geïnteresseerden voor het huis hadden. Die wilden het huis alleen leeg kopen. De rechter besloot dat er geen sprake was van enig spoedeisend belang en dat als hij nu vonnis zou wijzen wij het zouden winnen, omdat er geen voorlopig koopkontraakt was. Engelsma -de advocaat van de eigenaars- zei dat hij dezelfde middag nog voor een koopkontraakt kon zorgen. Hij noemde zelfs de Huidenstraatruuk. De rechter vond dat beide partijen maar tot een overeenkomst moesten komen en de zitting wordt nu aangehouden tot 6 december. Dat betekent dat als wij met de eigenaars geen afspraak kunnen maken over een eventueel vrijwillig gesprek en de voorwaarden hiervan, de rechter op 7 of 8 december uitspraak zal doen.

De bajes, 'n gecellig hotel ??

Dit is de titel van een pas uitgekomen klachtenboek over het strafrecht en het bajessysteem. Dit klachtenboek is uitgebracht door Antinor, de vereniging van ouders van totaalweigeraars, en is geschreven door ouders en (ex)taalweigeraars. Het beeld dat de buitenwereld van bajessen heeft (een niet al te streng, rechtvaardig en redelijk humanitair systeem) blijkt op het moment dat je er echt mee te maken krijgt, van geen kanten te kloppen. Deze confrontatie met de werkelijkheid van het bajessysteem bracht bij de meeste ouders een schok teweeg. Vanuit die ervaring ontstond dan ook het idee om eens wat meer naar buiten te brengen over wat er zich binnen de muren van de bajes afspeelt, aangezien dat voor veel mensen onbekend is en ook vaak onbekend blijft. Het klachtenboek gaat niet over totaalweigeren, maar over wat er gebeurt met mensen die te maken krijgen met justitie en eventueel in een bajes worden opgesloten.

de daarvoor bestemde instanties, zoals de politie, het justitie-apparaat en het gevangeniswezen, zou misdadigers afschrikken en de kriminaliteit terugdringen.

Het is echter al jaren duidelijk dat de officiële doelstellingen op gespannen voet staan met de werkelijkheid. De werkelijkheid is dat het afschrikkingseffect van bajessen nauwelijks blijkt te werken; de kriminaliteit blijft volgens de officiële verhalen nog steeds te stijgen. De verbeterende functie van de bajessen blijkt al helemaal een sprookje te zijn; maar liefst 78,3% van de mensen die in 1984 tot onvoorwaardelijke gevangenisstraf werden veroordeeld waren al eens eerder veroordeeld.

Dit is ook niet zo vreemd als je bekijkt hoe heter in de bajessen werkelijk aan toe gaat en als je bekijkt hoe het voor mensen is om na een tijd in de gevangenis weer vrij te komen. Men sluit mensen op in een cel en verwacht dat zij leren om op een betere manier met andere mensen om te gaan. Men laat mensen zinloze arbeid verrichten tegen een hongerloontje en verwacht dat ze een goede arbeidsmoraal krijgen en er wat aan hebben als ze vrij komen. Men neemt binnen de bajes mensen de verantwoordelijkheid over hun eigen leven af en verwacht dat zij zo burgers vol verantwoordelijkheidsgevoel worden. Men plaatst mensen in een situatie waarin ze doorlopend met machtsmisbruik van bajespersoneel te maken hebben en tegen een ondoordringbare hiërarchie aanlopen en verwacht dat men die mensen zo rechtvaardigheidsgevoel bijbrengt. Door allerlei maatregelen (b.v. visitatie) worden mensen binnen de bajes vernederd en toch verwacht men een groot gevoel van eigenwaarde als ze weer vrij komen. Men confronteert mensen met een doorlopend gebrek aan privacy en totale controle en verwacht dat ze buiten de bajes de privacy van anderen zullen respekteren.

De verhalen en beschrijvingen hierover zijn deels gestoeld op onze eigen ervaringen en deels op die van andere mensen die vast hebben gezeten (of zitten), of op een andere manier met het bajessysteem te maken hebben gehad. Wanneer je deze ervaringen met het gevangeniswezen en de recidivecijfers (mensen die herhaaldelijk veroordeeld zijn) en criminaliteitscijfers bekijkt, dan blijkt dat geen van alle officiële doelstellingen ooit bereikt zijn, noch zullen worden. Overigens is dit niets nieuws, al twee eeuwen geleden was er heftige kritiek op het opzetten van het strafrechtssysteem en gevangeniswezen en in feite is deze kritiek in de loop van de tijd alleen maar terecht geworden. Naast de kritiek op de praktische gang van zaken binnen de bajessen gaan we in deze brochure daarom ook dieper in op het ontstaan van het strafrecht en gevangeniswezen. We gaan op zoek naar het werkelijke nut van dit aan alle kanten falende systeem. Want dat het ergens een nut moet hebben voor deze maatschappij zal duidelijk zijn. Wat is anders de reden om iemand op te sluiten in een gevangenis terwijl dat deze maatschappij zo'n 4 à 5 honderd gulden per dag kost ??

Het klachtenboek is te bestellen door overmaking van f9,50 (f5,- + f4,50 portokosten) op giro 3441231 t.n.v. P.C. Poort, Rosmalen, o.v.v. 'Klachtenboek'. Het klachtenboek is ook verkrijgbaar bij de betere boekhandels (zoals de Roode Hond in Den Haag).

Het klachtenboek bestaat uit twee belangrijke delen. Allereerst zijn wij gaan schrijven vanuit de praktische gang van zaken binnen de bajessen, maar we kwamen er al snel op uit dat deze praktijk niet los gezien kan worden van de rol die het bajes- en strafrechtssysteem in deze maatschappij speelt. Daaruit kwam de vraag naar voren waarom er eigenlijk strafrecht en bajessen bestaan. Allereerst zijn er natuurlijk de officiële doelstellingen zoals die door justitie en regeringspartijen als het CDA en de VVD worden gepropageerd. Volgens deze doelstellingen zou de kriminaliteit bestreden moeten worden door de misdadigers af te schrikken (iets dat men generaal preventie noemt) en -wanneer dit niet werkt- door misdadigers te straffen en vervolgens te resocialiseren. Dit resocialiseren houdt in dat iemand zich weer zodanig aan de normen van deze maatschappij aan moet passen dat hij/zij geen crimineel gedrag meer zal vertonen. Snel en effectief straffen van de misdadigers en het uitbouwen van

In dit klachtenboek gaan we verder in op die praktische gang van zaken binnen de bajessen. De voorbeelden en beschrijvingen maken duidelijk welke misstanden er binnen bajessen heersen en wat deze misstanden betekenen voor de mensen die vast zitten. Hierbij gaan we in op zaken als: machtsmisbruik van personeel, de hiërarchie en willekeur die binnen een bajes heerst, disciplinaire straffen en maatregelen, het beklagrecht, het gebrek aan privacy, de arbeid, de contacten met buiten, de (on-)gezondheidszorg en hygiëne, de voeding, de fouillering, het visiteren, de razzia's, geld en kantinezaken, de postregeling, de gedetineerdencommissies, het contact met advocaten, enz. enz.

Bajeslijst van totaalweigeraars

- René Poort (28 okt)
p/a HvB Wovenplein 27 Utrecht
- Wim Koolhoven (27 okt)
p/a HvB Markstraat 7 Almelo
- Jeroen van der Sluis (1 nov)
p/a HvB De Vest Oostvest 22 Haarlem
- Marius Langendijk (eind nov)
p/a HvB Harmenjansweg 4 Haarlem
- Ron Zantvoort (26 mei)
p/a HvB 2 Harmensjansweg 4 Haarlem
- Marco Grünbauer (5 juni)
p/a HvB Demersluis
Wenckenbachweg 48 Amsterdam
- Roeland Biemold (jan)
p/a HvB Keizersgracht 4 Leeuwarden
- Rob Hoekstra
p/a Gev, Groot Bankenboschweg 2,
Veenhuizen

FASCISTEN IN LOMMEL

Op zondagmiddag 2 november brengen fascistiese groepen op het Duits soldatenkerkhof hulde aan hun gestorven helden: de Nazi's en hun Vlaamse kollaborateurs.

Grote delen van ons volk doorstonden tijdens de Nazi-diktatuur honger, ellende, ziekte, verbanning, gedwongen slavenwerk in de mijnen of in de Duitse fabrieken... Sommigen werden door de Nazi's en hun zwarte vrienden vermoord, gefolterd, in concentratiekampen gestopt...Het volk krepeerde terwijl zij triomfeerden en zich verrijkten.

Niemand heeft bezwaar dat in de dagen van de Allerheiligen de doden geëerd worden, maar hier gaat het om een **PROVOCATIE**:

In groep, in uniform, brengen de opvolgers van het niets ontziende Hitler-fascisme gezamenlijk de SS-groet!!!

Het fascisme is de wereld niet uit. Overal staan de horden klaar, indien we niet tijdig gereed zijn worden we zo plat als een luis geveegd, en dan zal de opmerking: "Had ik dat geweten" veel te laat komen. De krisistijd, de hoge werkloosheid, zijn een prima voedingsbodem. Nieuwe fascistische organisaties trachten overal een voet binnen de deur te krijgen, zoals bijv. het VNJ (Vlaams Nationaal Jeugdverbond) in Lommel onder de dekmantel van een brave jeugdorganisatie. VMO, TAK, ODAL, WERE DI, zijn nog andere voorbeelden.

Ook in de senaat is er blijkbaar heel wat sympathie voor de Vlaamse Waffen SS en de Oostfronters; onlangs werd door Somers en van Ooteghem een wetsvoorstel ingediend om de jaren dienst bij de SS of aan het Oostfront te laten meetellen voor hun pensioen, terwijl de jaren die men in het verzet gezeten heeft niet altijd meetellen!

Wat ze denken weten we, wat ze zullen doen weten we. Zwarten haten ze om hun kleur. Roden haten ze om hun politiek. Turken haten ze om hun kultuur. Homo's omdat ze anders zijn. Arbeiders haten ze om hun vakbonden en partijen...

Haat en verdeeldheid onder het volk kunnen we in deze krisistijd missen als de pest.

Jongeren, vreemdelingen, progressieven, christenen, anti-racisten, arbeiders,....Uw plaats is

Op 2 november om 14.00 uur in Lommel.

Aan het militair kerkhof. Alleen samen kunnen we de fascist en racisten tegen houden.

Anti-Fascisties Front
Limburg, postbus 42 3500 Hasselt

ZWARTWERKENDE WINTERSCHILDERS

Vannacht hebben wij, "De Zwartwerkende Winterschilders", de gevel van het kantoor van van Opstal aan de Noordsingel te Bergen op Zoom beklad met winterfrisse kleuren.

Van Opstal wil graag geld verdienen aan de bemiddeling van huizen voor de toekomstige Amerikanen in Woensdrecht. Publiekelijk verklaarde men graag huizen voor de Amerikanen te "leveren". Hiermee stellen ze zich lijnrecht tegenover de grote tegenstand die er is tegen de komst van de kruisraketten en daarmee ook de komst van de Amerikanen naar Woensdrecht. Geld verdienen aan zulk soort zaken is immoreel, en verzet daartegen hard nodig. Wij hebben daarom nu van Opstal aangepakt, maar ieder bedrijf dat aan zulke zaken meewerkt verdient dus doorgaan met acties voeren, zolang er bedrijven zijn die hier geld aan denken te verdienen.

SLAPPE HAP

Het axiejaar is weer begonnen. Zeker is dat rond 24/25/26 april '87 axies worden voorbereid tegen Borsele (1 jaar na Tsernoby). Dat ook weer UCN- Almelo (uitbreiding en VN-proces) in de aandacht komt en axies op stapel staan. Dat volgend jaar september op nieuw Reforger-oefeningen Rotterdam en Amsterdam zullen aandoen. Dat de axies tegen Woensdrecht doorgaan. Terwijl ook op andere gebieden van anti-kernenergie en anti-militaristische strijd initiatieven worden/zijn genomen. Kortom stof genoeg om jullie te vragen of jullie het zinvol vinden om middels een soort van regionaal overleg een structuur op te bouwen die kan werken aan de voorbereiding van bovengenoemde en andere axies.

We willen jullie vragen op 2 november om 14.00 uur in het "basisgroepenpand" Da Costakade 158 te Amsterdam te komen praten over de beste vorm van een beter contact en welke axies (met alle daaraan vastklevende voorbereidingen) aangepakt kunnen worden.

Hopelijk tot ziens,
Basisgroep tegen Kerngeweld en Militarisme de Slappe Hap.

1 JAAR WOLTERS NOORDHOFF

Hierbij doen we een oproep aan actiegroepen, grote en kleine kraakpanden en die genen die een performance willen doen, om op 6 november (let nauw;) 1986 zijn haar of hun medewerking wil verlenen op ons eenjarig jubilee. We hebben tentoonstellingsruimte, en actieideeën. Heb je ook zin om te komen, neem dan je zwemspullen mee, we kunnen je helaas niet thuisbrengen na afloop, maar wil je wat doen neem dan even contact op met Hans, Karin of Djweil
WNC
Oude Boteringestraat 10a
Groningen
tel. 050-145042

DE ZWARTE 7

...niet te maken. Een ander onderdeel is de Criminele Inlichtingen Dienst of CID -niet te verwarren met de Contra Inlichtingendienst van het leger- die nacht wordt zicht te geven op het doen en laten van de georganiseerde misdaad. Hier- voor worden gegevens van potentiële plegers van misdrijven verzameld, o.a. door archief- spitterij, maar ook "in het veld", dwz in kroegen enz., waar ze informanten rond hebben lopen. Verder probeert men binnen de verschillende "scenes" infil- tanten te werven. Elk Rijpodistrikt en elk Gempokorps heeft zo'n CID en de Criminele Inlichtingen- dienst (CRI) heeft zelf ook nog een CID. De CRI schijnt ongeveer 3,5 miljoen geregistreerden te hebben!

Bij de Politie Inlichtingen Dienst (PID), de databank van de smeris, hebben ze 12 bestanden, waarin bijv. alle kentekens van zigeunerauto's vastgelegd zijn. De CRI kan het doopceel van alle Nederlanders lichten en samen met de Binnenlandse Veiligheids Dienst (BVD) zo'n beetje alle informatie opvragen die er is.

Mocht je nu de indruk krijgen van een waanzinnig aantal snuffeldiensten met snorrende komputers, dan heb je helemaal gelijk, want het zijn er 9. Ze geven de OT's informatie over wie en waar ze moeten gaan zoeken, na- dat ze die zelf bij elkaar ge- scharreld hebben via burens, ken- nissen en kroegbezoekers. Er zijn 5 militaire inlichtingen- diensten, te weten: de CID, de Militaire Inlichtingen Dienst en de inlichtingendiensten van Landmacht, Luchtmacht en Marine. Deze inlichtingendiensten zijn vooral gericht op het zo snel mogelijk interneren of elimineren van staatgevaarlijke elemen- ten, wanneer de langverwachte oorlog eindelijk uitbreekt. De andere inlichtingendiensten zijn civiel. Het zijn de BVD, de genoemde PID, CRI en de Distriks Inlichtingendienst (DIR).

Met z'n allen beschikken ze over een gigantische hoeveelheid informatie, zonder dat ze actief gecontroleerd worden. Zoals de schrijvers terecht opmerken, heeft het dan ook weinig zin om aan de privacywetgeving te gaan sleutelen voordat de inlichtingen- diensten beteugeld zijn. Ook de infiltratie zal tot ongewen- ste toestanden leiden. Tenslotte zijn politiemensen ook maar mensen -beweren ze zelf- en de verleiding om een graantje mee te pikken kan voor een in- filtrerende agent makkelijk te groot worden. Wie met pek omgaat wordt ermee besmeurd. Je moet natuurlijk niet vergeten dat de politie zich met infil- tratie vooral op de drugswereld richt. Maar er is natuurlijk wel een uitzaaiingseffekt naar andere criminele en politieke terreinen. Sla er Zwarte 62 maar op na.

Hetzelfde effect was te zien bij de Arrestatieteams, die terroris- ten en vuurgevaarlijke misda- digers aan moesten pakken, maar ook bij de ontruiming van "lastige" kraakpanden ingezet kunnen worden.

Buitenlandse snuffelaars

Vanzelfsprekend worden de kon- takten met de buitenlandse kolle- ga's niet verwaarloosd. Er be- staat een samenwerking in kon- krete zaken en er vindt uitwis- seling van informatie plaats op symposia en gemeenschappelijke oefeningen.

POLITIEVERBINDINGSDIENST

11 - 79

INRICHTING OBSERVATIEVOERTUIG.
UITVOERINGSVORM IV

Bestaande uit: - Teletron T 724 10-0 80
- CQM 613 10 170
- SV 1100
- TE 74-271-V
- Hoofdschakelaar
- Automatische uitschakeling van Crypto met mobilfoon
- Hirschmann antenne met filter of Kathrein antenne met filter
- 2 standaard microfoons
- Zendschakelaar op microfoons
- Standaard bedienkasten
- Standaard luidsprekers
- Aan/uit schakelaar voor cryptofoon
- Schakelaar voor aansluiting cryptofoon op mobilfoon 1 of mobilfoon 2
- Tweede accu met toebehoren (niet door P.V.D. in te bouwen).

Uitbreidingsmogelijkheden (indien gewenst aankruisen).

SCHAKELAARS.

- hoofdschakelaar via autoradio (mits geschikt) 0 11 A
- verborgen zendschakelaar (drukknop) 1 of 2 maal of 0 14 F
- idem (terugverende schakelaar) 1 of 2 maal 0 14 G

ANTENNES.

- autoradio antenne HITRONIC AUTO 3800 of 0 19
- aansluitset op achterruijverwarming als auto antenne 0 19 B
- adaptor voor semafoonaansluiting op HITRONIC of 0 19 A
- idem op achterruijverwarming 0 19 C

MICROFOONS.

- verlengkabel voor standaard microfoon 1 of 2 maal 0 14 A
- dakmicrofoon SHURE (zonneklemontage) 1 of 2 maal 0 14 B
- 1 dakmicrofoon én 2 standaard microfoons (omschakelbaar) 0 14 D

AUTORADIO. (geen inbouw P.V.D.).

- automatische afschakeling bij zenden en ontvangen 0 18

DIVERSEN.

- beveiligingsinstallatie P.V.D. 0 18 D
- aansluiting headset 1 of 2 maal 0 21
- Inbouw Carlader (portofoon) 0 22
- 0 20

RUBRIEK

11
12
13 B
13 C
14
14 E
15 C
16 C
17
17 A
10

Ret Oordopje valt steeds uit zijn
zijn te opvallend.
Verschillende meningen over de pasvorm
Oordopjes - bij genoeg klachten zal Walter
opnemen met de firma!

Techniek

Het laagfrequent signaal wordt door middel van een kleine draad, welke men bijvoorbeeld op de schouder onder de kleding draagt, inductief gekoppeld met een zogenaamde "teleduktor" van Zwitsers fabricaat.

Het is met name deze Teleduktor die een verbetering scheft in de onopvallendheid van de observant. Met name tijdens de demonstraties in Dordrecht werden de aldus optredende arrestaties opgemerkt aan de uitwendige gehoorapparaten.

Wat betreft de microfoon is mij gebleken, dat het model MK-61 vrij grof is. Het microfoonkapsel is namelijk een vulpendop met klip van ongebruikelijk grote diameter. Het is het de kroonplaatmicrofoon MK-23 aan te schaffen, die beduidend kleiner en men behoeft daarvoor geen gat te maken om de draad door te voeren. Dit bij de MK-61

De OT's kunnen over een uitgebreid arsenaal aan hulpmiddelen beschikken. Ze gebruiken o.a. restlichtkijkers, camera's, robotkamera's (die gaan automatisch lopen als er bijv. een deur open gaat), telefoontaps (afluisteren met de hoorn op de haak schijnt wel mogelijk te zijn, maar niet gebruikt te worden), richtmicrofoons, observatieauto's, peilauto's, heli's, mobilofoons (in crypto) en portofoons met oordopjes. James Bond is hierbij vergeleken een slumper.

Tips

Misschien wel het belangrijkste hoofdstuk gaat over praktische tips, want hoewel de OT's alleen bij gebeurtenissen ingezet worden die zij als zwaar delikt beschouwen (zoals bijv. de MAKRObrand), is het beter te weten waar je eventueel aan toe bent. Als "objekt" ben je namelijk zeker niet bij voorbaat machteloos tegen alle mankracht en techniek die er van politiezijde in de strijd geworpen wordt. Uit politieuitspraken blijkt dat ze actievoerders slim en moeilijk aan te pakken vinden. Vooral een rapport over de toestanden die zich tussen de RAF en het Bundes Kriminal Amt hebben afgespeeld is boeiend. Je kan hier alles over omkeerbare jassen (voor als je gevolgd wordt), balpenmicrofoons, telefoontaps en andere ongein lezen.

Nawoord

In het nawoord gaan de schrijvers op hun motieven voor het schrijven van het boek in. Hun grieven zijn bekend: de parlementaire democratie is duidelijk niet opgewassen tegen de smerpappijen van bedrijfsleven, regeringen, neo-, ex- en andere nazi's. Het lijkt er zelfs op dat de democratie een instrument is van het tuig dat probeert elk verzet zo hard mogelijk aan te pakken. Daarvoor hebben ze een omvangrijk repressieapparaat achter de hand om eventueel zelfs de meerderheid onder de duim te houden. Als voorbeelden worden de Brede Maatschappelijke Discussie en de Kruisraketen genoemd.

De BVD geeft zelfs als reden van bestaan aan: het beschermen van "die sectoren van de overheidsdienst en van het bedrijfsleven die van vitaal belang zijn voor

het in stand houden van het maatschappelijk leven". Dat zullen wel kerncentrales zijn, en de Shell en zo.

Om haar doel te bereiken werkt de BVD druk samen met de bedrijfsbeveiligingsfunctionarissen van het BVI van het militair-industrieel complex, zoals de Philips-fascisten en die van de Hollandse Signaal en Oude Delft.

Om je tegen dit soort vuiligheid te kunnen verzetten is het op zijn minst noodzakelijk dat je weet wie er tegenover je staat, door wie je begluurd, afgeluisterd en gevolgd kan worden, wie je gegevens heeft.

Het boek staat vol met feiten die je eigenlijk wel moet weten, wanneer je tenminste iets van plan bent dat zij als zwaar delikt beschouwen. Het is daarom een onmisbaar naslagwerk voor actievoerders.

Desondanks is het goed leesbaar geschreven en af en toe zelfs grappig.

Wat ik minder geslaagd vind is dat de echte georganiseerde misdaad eventueel ook van dit boek wat kan opsteken. De genoemde politiediensten zijn uiteindelijk vooral in de georganiseerde criminaliteit geïnteresseerd en daar lopen heel wat vizeerikken in rond, waar ze wat mij betreft gerust wat rechercheurs op los mogen laten. Dat moet dan trouwens wel veel beter gecontroleerd worden dan nu het geval is.

De houding van de auteurs tov dit probleem is wat mij betreft iets te losjes. Ten slotte is het naïef om met iedereen die zich tegen de politie verzet te sympathiseren, ipv hem eerst op zijn motieven te beoordelen.

Ik vind het bijv. helemaal niet gek dat er bij de kit een raarsleertje ontstaat, wanneer bij de ontvoering van Heinden en Doderer een brief aankomt met een foto waarop te zien zou zijn dat bij de onvoerden twee vingers afgehakt zouden zijn. Het komt maar van de auteurs: "Er wordt een frontfeer gecreëerd in de hoofden van de teamleden, ze worden klaargemaakt om de vijand te vernietigen." vind ik daarom onterecht en van een te sterk zwart-wit beeld uitgaand. Afgezien daarvan zeer warm aanbevolen.

Speuren bij de Bespieders, door Stille(n) Nacht, Heilige Vrucht, 250 blz., f15,- in de linkse bockwinkels. Ook verkrijgbaar door f16,- over te maken op gironummer 4587927, tnv: Bot, Amsterdam, o.v.v. Speuren bij de Bespieders.

OPRISPINGEN OP DE LEIDSE UNIVERSITEIT

Er heerst een beetje onrust op de Leidse universiteit. Overal in het land moeten aan universiteiten studierichtingen verdwijnen. Ook in Leiden: Duits, sociologie, klinische psychologie, onderwijskunde en kindergeneeskunde. Dit als onderdeel van het tweede "taakverdelingsplan" van minister van onderwijs en wetenschappen, Deetman. Boze verklaringen worden afgelegd, protestbijeenkomsten gehouden en studenten vergaderen over akties. Er lijkt iets te broeien op de Leidse universiteit. "Maar wat?", moet je je afvragen, wanneer je de argumenten hoort, die mensen ertoe bewegen hun studierichtingen te willen behouden.

WAT VOORAF GING

Eerst een terugblik op het jongste verleden. In 1985 wilde Deetman een nieuwe manier invoeren om studenten van geld te voorzien. Het oude beurzenstelsel, dat mensen ondersteunde die geen poen hadden, moest worden vervangen door een basisbeurs voor alle studenten -uitgezonderd oude studenten, die vroeger wel, maar nu niet meer in aanmerking kwamen voor een beurs- waardoor met name vrouwen, die pas later tot studeren komen, in de problemen raakten. Bovendien zou het nieuwe stelsel ook betekenen dat financieel minder draagkrachtigen onder slechtere voorwaarden (met lentedragende leningen) poen zouden krijgen.

In Leiden was de animo om hier- tegen te protesteren gering. Een honderdtal mensen kwam op de been. De belangrijkste motor achter dit protest, de Leidse Studenten Bond (LSB), kwam tot de konklusie dat: "... geslaagd zijn om studenten massaal te mobiliseren tegen de plannen van Deetman. Dat zal gedeeltelijk liggen aan onze aanpak, maar voor een groot

deel toch ook aan het karakter van de Leidse studenten (braaf en inert) en een algemene aktiemoeheid (ze luisteren toch nergens meer naar, ook al heb je gelijk) ".

Verdere akties leken alleen mogelijk "bij een grote inzet onzerzijds, een plotselinge algemene verontwaardiging onder studenten op het moment dat zij daadwerkelijk worden gekonfronteerd met de gevolgen van het nieuwe stelsel en welhaast onvermijdelijk zal leiden tot radikalisering". (LSB: Beleidsplan 1986, blz. 13). Niet de invoering, maar de omstrukturering van de universiteit lijkt nu die algemene verontwaardiging te veroorzaken, tenminste bij de getroffen richtingen. Een protestmanifestatie op dinsdag 7 oktober trok enige honderden mensen, merendeels studenten. Terwijl het slechts een dag van tevoren was aangekondigd.

Hier doken weer punten op, die ook al tijdens het protest tegen de nieuwe studiefinanciering werden aangevoerd.

Dat het universitaire onderwijs minder toegankelijk zou worden voor studerende moeders, en "studeren alleen voor een elite. Hoe bekostig jij de reisen verhuiskosten van je basisbeurs?" (Uit de oproep voor de manifestatie.

Voor zover de uitspraken uit de heek van de LSB komen, kan je ze wel serieus nemen. Wanneer nu echter die mensen die de studiefinanciering geen punt vonden er mee aankomen, dan is het hypokriet. Of is er soms sprake van die radikaliseringswaarde van de LSB in haar beleidsplan sprak. Dat zou heel mooi zijn, maar er lijkt iets anders aan de hand. Om hun eigen bestaan te redden, zijn voor een aantal groepen nu alle argumenten een argument tegen Deetmans plannen en voor het behoud van hun eigen positie.

RECHTS ROERT ZICH

Gelet op de overige argumenten in dit verband is hier namelijk sprake van iets heel anders. Zo staat bovenaan de oproep voor de protestmanifestatie:

"De achterstand van de Nederlandse universiteiten op het buitenland wordt nog groter". Het feit dat de Nederlandse universiteiten niet achter mogen lopen, dat de concurrentiepositie tov het buitenland niet mag verslechteren, is slechts legitiem voor wie de huidige -kapitalistische- ordening in Nederland wil handhaven. Met alle concurrentie van nationale ekonomieën die daarbij hoort. -"Kwaliteit van het onderwijs en onderzoek gaan achteruit, omdat studierichtingen tot enkele studieplaatsen worden teruggebracht". Ook dit is vanuit een nationalistisch kader gedacht. Het mag misschien gelden voor studierichtingen die specifiek op Nederland gericht zijn, zoals Nederlands recht, vaderlandse geschiedenis, Nederlandse taal- en literatuurwetenschap... Voor de studies die in Leiden op de tocht staan, gaat het om vakgebieden, waar het onderzoek en discussies allang op internationaal niveau verlopen. Alleen als je de wetenschap hierin een beperkt nationaal (istich) kader ziet, gaat dit argument op.

-Men bestrijdt bovendien bij iedere studierichting dat die niet zou passen binnen de nieuwe universitaire ideologie, die Deetman aanhangt; iedereen tracht zijn of haar onmisbaarheid te tonen bij de crisisbestrijding, c.q. economische vooruitgang. Zo heet het in de aanhef van een handtekeningenlijst tegen de ophef-

ving van Duits: "Ondanks het opvallend lage werkloosheidspercentage onder de afgestudeerden Duits...dreigt de vakgroep...het eerste slachtoffer te worden". De voorzitter van de vakgroep meldde het Leidsch Dagblad: "Binnen de letterenfakulteit proberen we ook daadwerkelijk met het bedrijfsleven te concurreren". In hetzelfde verband nog het College van Bestuur: "Wij achten het onaanvaardbaar dat de beoefening van de taal van onze belangrijkste handelspartner in het geding komt, juist in een tijd waarin Europese éénwording een algemeen streven is".

-Nog zo iets: de traditie van de universiteit dreigt te worden aangetast en die moet je juist hooghouden, schrijft prof. C. Schuyt (sociologie) in de Volkskrant van 4-10. Een vergelijkbare opmerking bij Duits: Leiden is een traditionele letterenfakulteit. Opheffing betekent onherstelbare schade toebrengen aan de hele letterenfakulteit. Waarom? Bij al dit soort opmerkingen zie je dat er eigenlijk alleen maar oude waarden behouden moeten worden, omdat dat het oude waarden zijn. Dat is iets waarin de Leidse universiteit sowieso erg sterk is. -Echt extreem wordt het, wanneer bij Duits wordt beweerd dat het toch zo'n schande is dat men moet verdwijnen, want "in een complete letterenfakulteit kun je natuurlijk niet een kultuurtaal ongeschonden weghalen" alsof alle 'kultuur'talen aan de Leidse universiteit worden bestudeerd, alsof er talen bestaan die geen 'kultuur'taal zijn.

-En en dan wordt nog aangevoerd dat er mensen zijn die hun baan verliezen. Dat dat dus slecht is voor de werkgelegenheid, die blijkbaar heilig is. Het zou de werksfeer aantasten, wat een verminderde produktiviteit zou betekenen..... Ach en dan is het bovendien nog zo droevig dat een hoop werkjunks niet meer kunnen scoren. Maar daarover hoeven wij ons toch niet druk te maken?

-Tenslotte is er nog het argument van de academische vrijheid, die het zou moeten ontgelden, waarmee iedereen, van College van bestuur tot aan LSB, mee kolporteert. Er lijkt heel wat voor te zeggen: wetenschap zou in vrijheid moeten gedijen en niet aan de lei worden gehouden. Maar in feite is dat een ideale situatie: onderzoek en onderwijs zijn altijd afhankelijk geweest van geldschieters, en dat heeft in sterke mate de koers van het wetenschappelijk onderwijs bepaald.

Akademische vrijheid is praktische vrijheid van de gevulde porto-

monnee. Pleiten voor de academische vrijheid is niet veel anders dan pleite voor het "vrije westen", of wat nog meer als vrij wordt aangeprezen, maar het niet is.

Dat bij de kring van Psychologiestudenten en de LSB, nu er eindelijk eens beweging in de studenten lijkt te zitten, de tendens bestaat op de golfjes mee te dobberen - dus: "voor-al-niemand-voor-de-voeten-stoten" voor vele anderen betekent "vooral mij niet voor de voeten stoten, vooral niet al diegenen die voor Lubbers 2, dus voor Deetman 2 hebben gestemd, tegen je in het harnas jagen - dat spreekt voor zich. Hier weren zich immers mensen die die het fundamenteel met Deetman eens zijn, maar tegen de praktische uitvoering - zeg aantasting van hun bestaan - zijn. Wanneer over een alternatief gepraat wordt dan is het prakties: niet wij, zoals de anderen nu voor het merendeel denken, maar gelukkig zij. (zo is in Leiden de letterenfakulteit en de geschiedenis-fakulteit dik tevreden over de komst van maatschappijgeschiedenis uit Rotterdam, oftewel met de slachting aldaar)

OMGEKEERDE MEI '68

Enkele malen is in dit verband de magiese naam 'maagdenhuis' gevallen. Volkomen misplaatst. De enigste overeenkomst is dat studenten toen het maagdenhuis bezetten en dat studenten nu weer wat willen doen. Maar de maagdenhuisbezetting ging over meer dan alleen maar je eigen kop redden. Het ging om een andere richting van de universiteit en de maatschappij, die diametraal staan op die van Deetman en diegenen, die nu opeens tegen de praktische uitwerking van zijn politiek zijn. Hoogstens zou je met veel goede wil de Kring en de LSB als - slechte - verdedigers van de (overblijfsels van) resultaten van de studentenbeweging aan het eind van de jaren '60 en het begin van de jaren '70 kunnen zien. Niet met de Maagdenhuisbezetting, maar met de studentenrellen in Parijs van mei '83 - de

omgekeerde mei '68, zoals het NRC ze omschreef - hebben de huidige oprispingen een historische band. In '83 kwamen franse studenten massaal in het geweer tegen hervormingen van het hoger beroeps onderwijs. Bij demo's braken steeds weer felle gevechten uit met de politie, wat een reactie was op "een aantal wettelijke maatregelen die de franse regering genomen heeft en die ten doel hebben de universitaire opleiding te saneren". Iedereen in Frankrijk kan nog steeds - althans officieel - gaan studeren waar hij of zij wil. De regering wil nu op een aantal fakulteiten een examen inlassen na 4 of 6 jaar om alleen de besten de kans te geven door te gaan.

De frans studenten zien dat als een aanval op hun vrijheid. Ze wensen geen staatsinmenging en evenmin willen ze dat hun lot afhankelijk wordt gesteld van de economische toestand op het moment". (Leidsch Dagblad 30/4/'83) Het protest kwam van de juridische, medische en bouwkundige fakulteiten, werd ondersteund door de proffen, afgestudeerde juristen, doktoren en architecten, en was vooral iets wat onder rechtse studente leefde, immers het ging om hun boven de 'gewone' wereld zwevende, traditionele effening van een glansrijke carrière op een aantal vakgebieden waar conservatieve tenen overheersen.

(grappig in dit verband: kindergeneeskunde wilde niet aan de protestmanifestatie van 7 oktober meedoen, omdat daardoor nog eens extra druk op het kollege van bestuur zou worden uitgeoefend, want het bestuur van de Leidse universiteit had zich immers al tegen de opheffing van de vakgroep uitgesproken en men had geen behoefte "...het kollege af te vallen" - het verschil tussen rechts en be-kakt)

Zoals de franse studenten, die in '83 de straat opgingen, voor het merendeel uiterst behoudend waren, spreekt uit de bovenstaande argumenten een zelfde tendens onder de Leidse studenten (die ten dele door progressievere organisaties als de LSB en de landelijke studentenvakbond LSBV overgenomen wordt). Naast de franse studenten in '83 zijn er nog andere parallelen. Bijv. de indische studenten die zich het afgelopen jaar verzetten tegen de afschaffing van het kastenstelsel op de universiteit - oftewel tegen de opheffing van hun traditionele privileges. Dichter bij huis: de roep in de jaren '70 om het gymnasium te behouden als apart soort school, met alle bombarie van klassieke opleiding, kennismaking met de grootste antieke beschaving, latijn en grieks absoluut onmisbaar en andere bla-bla.

...de eerste bijdrage gaat in de clinch met de argumenten, die nu vanuit nogal verdachte hoeken worden aangedragen om Deetman te bewegen van zijn plannen af te zien. Het tweede artikel - deels ontleend aan een artikel van Stefano Dionisi - moet wat licht werpen op de nieuwe beslissingsstructuren in de maatschappij van morgen en de veranderende functie van de universiteiten daarin. En tenslotte kijken we even binnen bij een nieuw gestructureerde vakgroep aan de Leidse universiteit; zó zal het er dus uit moeten gaan zien, mensen!

hietegen kondigt zich verzet aan. De maand november wordt de actie-maand van de universiteiten. Studenten gaan de straat op, bezetten gebouwen en bieden petities aan. Hier en daar zullen ook professoren en wetenschappelijk personeel te zien zijn; hierdoor hopen de studenten dat aan hun eisen kracht wordt bijgezet. Maar wat houden de eisen eigenlijk in, waar vechten de universiteiten dan voor? Vrijheid van de wetenschap? De wediklozen hebben toch ook hun sollicitatieplicht! Kwalityeit van het onderwijs? Wij moeten het toch ook maar met viskopen doen!

De eerste bijdrage gaat in de clinch met de argumenten, die nu vanuit nogal verdachte hoeken worden aangedragen om Deetman te bewegen van zijn plannen af te zien. Het tweede artikel - deels ontleend aan een artikel van Stefano Dionisi - moet wat licht werpen op de nieuwe beslissingsstructuren in de maatschappij van morgen en de veranderende functie van de universiteiten daarin. En tenslotte kijken we even binnen bij een nieuw gestructureerde vakgroep aan de Leidse universiteit; zó zal het er dus uit moeten gaan zien, mensen!

WAT DEETMAN VERTEGENWOORDIGT

Er mag dan aan datgene, wat nu op gang is gekomen in Leiden een dubieus luchtje zitten - dat wil niet zeggen dat de nieuwe taakverdelingsplannen van Deetman in orde zijn. Het legt, zoals gezegd, minder bevoorrechte studenten beperkingen op of maakt het hen onmogelijk om te studeren. Maar bovenal: deze plannen van Deetman maken onderdeel uit van de realisatie van een nieuwe functie, die de heersende kringen in West-Europa, aan wetenschap ter versterking van hun positie toekennen. In de jaren '70 moest in Europa worden vastgesteld dat er een grote achterstand was op technologisch gebied met de USA en Japan. Die 'uitdaging leidde er toe dat de Europese landen ieder voor zich en ook in allerlei EEG-projecten gingen proberen die achterstand in te halen' (zie ook de inleidende opmerkingen uit "Het onderzoeksbeleid van de Europese Gemeenschap", EG-brosjüre uit 1985 op deze bladzijde).

ongeveer vanaf de oliecrisis is beland. De economische crisis dient overwonnen te worden met nieuwe technologieën (genetische manipulatie, informatica, mikro-elektronika....) waarvoor in Leiden een science-park vereist. Maar niet alleen met nieuwe technologieën, maar op alle terreinen moeten de zeilen worden bijgezet om te proberen uit het dal te komen. Wat op dit moment niet direct van nut is, wordt overboord gezet. Terwijl de politieke crisis rond '80 in eerste instantie bezworen lijkt met een toegenomen repressie, waarvoor de aan sociologie verbonden universitaire instellingen zoals Centrum voor Onderzoek naar Maatschappelijke Tegenstellingen onderzoek hebben gedaan (o.a. naar kraken, gewapend verzet, Amelisseweerd, anti-kernenergiebeweging....) moet het wetenschappelijke bedrijf ook haar versterkte bijdrage leveren aan het militaire apparaat (oa SDI en Eureka). De huidige plannen van Deetman zijn daarbij op nationaal niveau een klein stapje van een internationale ontwikkeling die allang loopt. Deetman's huidige plannen zijn zeker niet slechts een of andere miskleun (of zoals anderen zeggen: een eerste stap om verdere bezuinigingen door te drijven om de staatsuitgaven te drukken). "Bezuinigingen" is in dit verband sowieso een verkeerde aanduiding want er wordt aan de ene kant weliswaar overboord gezet wat niet bruikbaar lijkt, maar met een nog veel groter tempo wordt binnengehaald wat wel meteen vruchten lijkt af te werpen: managervarianten, computer dit en dat, versterkte banden met het bedrijfsleven.... die allemaal in laatste instantie de (machts)positie van Nederland (en ruimer: het westen) moeten garanderen en versterken. Wil je niet dat de pogingen, om de zaak overleefd te houden, zullen slagen, dat dat, wat Deetman uiteindelijk allemaal vertegenwoordigt - uitbuiting, onderdrukking, vernietiging - ongestoord

door kan gaan, dan is het zaak ook op de universiteit zoveel mogelijk tegenwerking te bieden, maar niet met de bekrompen motieven die eerder te sprake kwamen.

Bovendien is het dan niet iets wat nu opeens bestreden moet worden, omdat een stel studies verdwijnt, maar omdat het huidige systeem per definitie slecht en onmenselijk is. Dan maakt het dus ook niets uit, of een paar studierichtingen gespaard worden (dat zit er wel in; de Colleges van Bestuur mogen nog andere oplossingen aanbieden), die nu - met hun huidige argumentatie - weer snel hun winterslaap zullen voortzetten. Dan ben je bovendien van al die VVD-ers, CDA-ers en OS-ers af, die nu nog het uitzicht verliezen, want zulk verzet richt zich ook tegen hen.

INTERPRETATIEMODELLEN VOOR EEN POST-INDUSTRIELE-MAATSCHAPPIJ

De gegevens die ons door de instituten voor studies over economische ontwikkelingen en technische vooruitgang worden aangedragen laten in beginsel een dikussie toe over de methoden en theoretische uitgangspunten van wat genoemd wordt "de post-industriële maatschappij". De politieke, economische en sociale systemen van de industrieel hoogontwikkelde landen worden op dit moment onderworpen aan een serie transformatie acties, die veranderingen bewerken, die haaks staan op de gevestigde orde en haar evenwicht. Juist het idee van verandering lijkt in de afgelopen paar jaren ieder kenmerk van uitdagende natuurlijkheid te hebben verloren; verandering als natuurlijk historisch proces als mathematische ontwikkeling en beschrijving van wat er in werkelijkheid plaatsvindt. De hiermee verbonden voorstelling van transformatie, van verandering is heel typerend: verandering wordt gezien als een buitengewone gebeurtenis, als iets verbazingwekkends, iets totaal nieuws, een bijzonder feit; alles wordt "mega". Een tendens wordt "Mega-tendens", een ver-

Vijf hoofdproblemen kenmerken - in verschillende mate - de situatie van de geïndustrialiseerde landen in de eerste periode van de jaren tachtig:

- de economische crisis met de door haar meegesleepte inflatie en werkloosheid;
- het instabiele of zelfs tanende concurrentievermogen van de Europese landen tegenover grote derde landen (zoals de Verenigde Staten en Japan), niet alleen op het terrein van wetenschap en technologie, maar ook op dat van landbouw en industrie;
- het onvoldoende beheer van de energiebronnen en de grondstoffen;
- de noodzaak van het verbeteren van de samenwerking met de ontwikkelingslanden;
- de maatschappelijke veranderingen op basis van de ontwikkeling van nieuwe technologieën.

Onderzoek en wetenschap zijn onlosmakelijk verbonden met economie en politiek. Meer dan ooit beïnvloeden ze momenteel de economische ontwikkeling, bepalen ze het tempo van de vooruitgang en beïnvloeden ze de sociale veranderingen. Over vraagstukken van het politieke en het economische leven wordt intussen ook in toenemende mate in laboratoria en onderzoekinstellingen beslist.

Bij dit alles neemt het tempo van de veranderingen toe. Het weten breidt zich onvoorstelbaar uit. Om sommige gebieden verduidelijkt de kennis zich praktisch om de drie tot vier jaar. De tijd wordt steeds korter waarin onderzoeksresultaten in de praktijk duidelijk invloed hebben op het leven van iedere burger afzonderlijk, of het nu gaat om de geneeskunde, de produktie van voedingsmiddelen, de industriële prestaties, de produktie van dagelijkse gebruiksgoederen, nieuwe verkeerssystemen of zelfs de veelbesproken terreinen van de nieuwe technologieën, de energie of de milieubescherming. Onderzoekresultaten zijn geen toevallige factoren. Ze staan in direct verband met de opleidingssystemen en de stelsels waarmee het onderzoek overal in de wereld wordt bevorderd.

(uit: Het onderzoeksbeleid van de Europese Gemeenschap. Luxemburg 1985.)

Andere duidelijke praktische omzettingen van deze inzichten zijn ook het Amerikaanse 'star-wars' project en Eureka - door onderzoek hoopt men vooruit te komen; en vooral ook: uit de impasse te komen waarin het westen zo

andering wordt "Mega-verandering". De huidige staat verleent aan het begrip vertegenwoordiging een nieuwe betekenis, terwijl de oorspronkelijke zin verloren gaat, een dimensie zonder evenwicht, pauze en bezinning; het is de laatste fase, versplinterd en grenzenloos in het "worden".

De transformatie heeft uitsluitend en onmiddellijk de toekomst op het oog, de tegenwoordige tijd is slechts een doorgangsfase, of simpelweg een tussenstap om een blik in de toekomst te werpen. Want het is de toekomst die echt telt. Dit soort psychologie (wanneer de ironie van deze term het toelaat) bepaalt en conditioneert heden ten dage een groot deel van de ideeënproductie van mensen zoals onderzoekers, wetenschappelijke medewerkers en studenten, mensen die werken aan de ontwikkeling van nieuwe interpretatiemodellen; dit in afweer tegen de dynamiek van deze fenomenen die doorgaans als vernieuwing worden gedefinieerd.

Een typisch alerte houding t.o.v. de sociale veranderingen met het oog op toekomstige doelen, kan men vinden in de recentelijke onderzoekssystemen, die door de Naisbitt-groep in Washington werden geïnventariseerd.

De Naisbitt-groep houdt zich bezig met het omschrijven van nieuwe trends in de Verenigde Staten; dit geschiedt door middel van een haast onuitputtelijke bron van informatie, die door de groep wordt verzameld, stad in, stad uit, door het hele land.

Voedinggewoontes, sportgewoontes, reisgewoontes, vrije-tijdsbesteding, mode, demografische veranderingen en kleine verschuivingen in de samenstelling van kleine groepen, spreiding van werkaanbod en -navraag, lanceringen van nieuwe activiteiten, onderzoeksresultaten over de economische bedrijfssituatie in groot-, middel- en kleinbedrijf; dit alles op lokaal, regionaal en landelijk nivo.

De resultaten van deze verzamelde worden alle drie maanden gepubliceerd in een "Nationaal Trend Rapport."

Drie keer per jaar organiseert de Groep een symposium dat tot doel heeft de opkomende tendensen te onderzoeken en door te praten en de mogelijke effecten ervan op het toekomstige leven en werken van miljoenen mensen te preciseren. Bovendien is een belangrijk deel van het door de Groep verzamelde materiaal en de vergaarde informatie gebruikt door dezelfde John Naisbitt voor een artikel, dat wordt beschouwd als best-seller nr.1 van de VS. en tevens de best-seller van de "optimistische sociologie" made in USA, genaamd "mega-trends: de tien nieuwe tendensen, die ons leven zullen veranderen".

Tien hoofdstukken, tien cruciale stromingen, die de schrijver ontleedt en die, voor zo ver te overzien is, in de nabije toekomst het leven van het Amerikaanse volk zullen veranderen. En geen enkele van deze trends is, zoals de auteur zelf formuleert, "subtieler en explo-

siever dan de eerste, de Megatransformatie van de industriële samenleving naar de informatie-samenleving." (Sperling&Kupper,1984)

Maar het heeft weinig zin, de afzonderlijke stellingen te behandelen. Men moet zich er goed bewust van zijn, dat het doel van de argumenten, voor zover aangevoerd, is om een soort overzicht te leveren van de systemen van analytische en onderzoeksmethoden, die in verschillende scholen (en in het bijzonder aan verschillende sociologische instituten van universiteiten) zijn ontwikkeld, voor wat hij beschouwt als onderzoek naar de maatschappelijk veranderbare factoren.

Het kan echter geen kwaad, nog even stil te blijven staan bij een paar citaten van Naisbitt uit zijn boek: "We zullen ons uit deze omarming met het verleden moeten losmaken en ons de toekomst toewenden".... "We moeten leven met de tijd, tijd tussen aanhalingstekens, de tijd tussen de uren"

"En zodra men de tijd tussen aanhalingstekens heeft geplaatst, de huidige tijd, tussen verleden en toekomst, zijn we noch hier, noch daar..." Dit boek geeft blijk van een interpretatie van die toekomst met als doel haar werkelijker en duidelijker te maken

"Een toekomst die Naisbitt z'n lezer niet anders dan "grandioos" kan presenteren; vooral de Amerikaanse "Informatie-maatschappij", "geprogrammeerde maatschappij", "post-industriële, post-kapitalistische, post-moderne". En toch zijn hier een paar vragen op z'n plaats, vragen vooraf, over de verschillen in het gebruik van deze uitdrukkingen; de betekenis ervan wisselt en veroorzaakt keer op keer vergissingen en onduidelikheden in de aanduiding van de moderniseringsprocessen.

We doen er goed aan, opnieuw vooraf enkele stellingen/uitdrukkingen, die gehanteerd werden, nauwkeuriger te onderzoeken.

Hierbij is de belangrijkste tegenstelling; enerzijds wordt er geen onderscheid gemaakt tussen het industriële en het post-industriële tijdperk, waar het gaat over deze laatste vorm van de samenleving; slechts enkele karakteristika veranderen, terwijl de samenleving zelf zich verder ontwikkelt, expandeert en zich opent voor nieuwe mogelijkheden (in dit geval ligt dus het verschil in de naamgeving en geeft dus geen verklaring noch voor de ontkenning van een tijdperk, noch voor de vervanging door een ander maatschappelijk model op de puinhopen van een ander. Anderzijds zijn er wetenschappers, die deze continuïteit juist ontkennen. En onder de verschillende voorvechters van een duidelijke scheidslijn tussen de twee maatschappij-typen is het Zsuzsa Hegedus, die het zelfs met de benaming Post-Industriële Maatschappij niet eens is. Want zelfs de benaming zou een continuïteit tot uitdrukking brengen in het hele proces, een continuïteit die er in wezen helemaal niet meer bestaat, in zoverre dus onbruikbaar voor een wezenlijk nieuwe manier van ingrijpen in de functies van het sociale

systeem. Het is vooral qua manier verschillend van de wetenschappelijke methode, waarbij kwaliteit en kwantiteit telt.

En die wetenschappelijke kennis verandert haar karakteristika volledig, revolutioneert de definitie van de problemen; definieert haar relatie op een geheel andere manier met het sociale, economische produktiesysteem.

"Een nieuwe manier van wetenschap beoefenen", beweert Z.Hegedus, "die zich van de waar informatie bedient en zich vormt onder een methode die afwijkt van de industriële omdat ze gebaseerd is op de sociale definitie van taken en problemen, anders dan op de technische ontdekking van oplossingen."

De nieuwe kennis is volgens de Hongaarse socioloog, in staat de programmering te bevorderen van nieuwe produktiemodellen, nieuwe sociale modellen en dus ook de programmering (en dus niet het zoeken naar opgaven) van mogelijke oplossingen van toekomstige problemen, waarmee de natuur de mens zal konfronteren (zoals het gebrek aan grondstoffen etc.) Hier begint de programmering van de toekomst".

Uit deze overwegingen verkiest Hegedus de term Post-Industriële maatschappij te vervangen door "geprogrammeerde maatschappij". En het verschil tussen dit type maatschappij en de industriële is zo fundamenteel, dat een vergelijking met het verschil tussen industrieel en agrarisch tijdperk op z'n plaats is.

In het industriële produktiesysteem werden de wetenschappelijke ontdekkingen gebruikt en toegepast in de industrie; maar niet de wetenschap is de centrale activiteit in dit systeem, maar de produktie van de middelen.

De hypothese van Hegedus stelt deze structuur van vooruitgang op z'n kop; "De wetenschap, vanaf de activiteit naar buiten toe tot aan de sociale produktie toe, die er in de industriële maatschappij bestond, wordt het centrum van de sociale produktie.... een soort maatschappij, dat niet meer ageert op haar omgeving en op haar toekomst, maar daarentegen op de produktie van vernieuwingen en zelfs modellen van creativiteit".

Een wetenschap, die volgens A. Touraine, een cultuurmodel is en bovenal een instrument van accumulatie (De produktie van de maatschappij/Touraine/'75). Niet meer vanuit de fabrieken dus worden de nieuwe sociale uitdrukkingsvormen en modellen ontwikkeld, maar vanuit de plaatsen van vernieuwing en onderzoek.

Dit scenario roept natuurlijk heel duidelijk vragen op: welke mogelijkheden bestaan er - wanneer er überhaupt mogelijkheden zijn - om van onder af invloed te nemen? Welke mogelijkheden van controle en ingreep en toegang van de kant van de samenleving? Wat zal de aard en de bevoegdheidsgraad van de wetenschap op de maatschappelijke nivo's zijn? manipulatie, overheersing en controle door derden? Touraine zelf spreekt over de ver-

andering van het sociale domein. De mens van het jaar 2000 is niet meer gewoon een uitgebuit wezen, maar op de eerste plaats een vervreemd wezen, geheel beroofd van oriëntatie- en subjektieve keuze-mogelijkheden, om maar niet te spreken van gelegenheden tot autonome ingrepen in sociale mechanismen. Dat wezen is een individu, dat buitengesloten is van elke vorm van participatie, zijn leven hangt niet van hem zelf af, maar van keuzes, die elders en op een ander moment door iemand anders zijn genomen.

De maatschappij van vervreemding werkt hoofdzakelijk op de geest, neemt bezit van de gedachten, verleidt ze en manipuleert ze. Als de wetenschap en het onderzoek aan de basis van de veranderingen

staan, dan is het ook zo, dat er van de kant van de samenleving geen enkele mogelijkheid bestaat van controle en wisselwerking, noch op de loop van het ontwikkelingsproces noch in de fase van haar toepassing,

Het proces van ontwikkeling en vernieuwing heeft een zelfstandig verloop; de ontwerper heeft hierin een absolute macht, zowel in termen van toegang als technische interventie.

Op het moment van toepassing op sociaal vlak is de vernieuwing, dat wat die is. Ongeacht de uitwerkingen ervan heeft de samenleving er nauwelijks nog invloed op. Hegedus wijst bovendien met grote nadruk op wat genoemd wordt "het politieke moment". Het betreft hier het ogenblik, waarop beslist wordt

over de verspreiding van de vernieuwing, waar, hoe en op welk moment, in welke mate.

Daar heeft de ontwerper slechts een tweede rangs functie, de politieke macht beheerst dan de zaak volledig; het gaat dan eigenlijk alleen nog maar om een "strategische beslissing".

Is de "kennis" het centrale punt in de ontwikkeling van nieuwe sociale modellen, dan is het tevens "wis-selgeld", handelswaar, waarmee de machtsverhoudingen wordt bepaald tussen de staten onderling op internationaal nivo,

Het is niet alleen de hoeveelheid van produkten, die de rijkdom en macht van een land uitmaken, maar vooral de kwantiteit en de kwaliteit van de in dat land beschikbare "kennis".

Van Universiteit tot Fabriek

De functie van de universiteit beschrijven om de verandering die nu plaats vinden te kunnen inschatten, is een onmogelijke zaak, verlangt een verteruggaan in de geschiedenis, waar we zeker niet alleen Humboldt zouden tegenkomen, en levert uiteindelijk een gedrocht op, waar niemand zich meer zou herkennen, zelfs een Deetman niet.

Deelfuncties, zoals 'top van de onderwijspyramide', 'brain-trust van de overheid' e.d. zijn duidelijker, omdat ze vaste referentiepunten hebben.

Het is zonder meer duidelijk, dat de overheid naar verhouding het meeste onderwijsgeld steekt in een voorziening, waarvan slechts een heel klein percentage van de bevolking direct profiteert, gebruik maakt en zich daarna duur er duur voor laat betalen.

De vanzelfsprekendheid waarmee dit gebeurt, laat de konklusie toe, dat het ekonomies belang hierbij een belangrijke rol speelde en nog speelt.

Heel direkt kwam dit ter sprake, toen het bedrijfsleven direkt toegang tot de universiteiten verlangden en ook kregen.

Want die is het immers die een groot deel van de afgestudeerden opneemt en verbruikt.

De ondernemingen uitten hun ongenoegen met het aangeboden eindprodukt van de universiteit; de afgestudeerde is pas na een lange en dus dure inwerkperiode inzetbaar in het bedrijf. De Vrijheid van wetenschap en onderzoek had een al te grote vervreemding van het zakenleven met zich mee gebracht.

Een nauwere samenwerking zou deze kloof kunnen overbruggen. De samenwerking werd bereikt onder het kopje 'bezuinigingen'. De universiteiten worden afhankelijk van een nieuwe klant (Mr. Philips: Oh, Jan,

laat dat onderzoekje maar zitten, je hoeft het niet meer allemaal zelf te doen; de kleine kruidenier van op de hoek is te duur; ik ga wel even naar de supermarkt universiteit; misschien kom ik nog wel wat leuk te tegen!)

De bezuinigingen snijden echter naar twee kanten. Want er was en is duidelijk een oudere klant: de overheid zelf. Groot-afnemer van zowel afgestudeerden als ook van onderzoeksrapporten.

Bezuinigingen in het staatsapparaat, personeelsstop en kleinere budgetten op de ministeries, ze hebben allemaal onherroepelijk hun neerslag op de universiteiten.

Bij minder vraag zâl het aanbod ook wel kleiner worden. De kostenvermindering van het produkt, die bij een aanvankelijke overcapaciteit zou ontstaan komt de nieuwe klant, het bedrijfsleven ten goede.

En het voordeel voor de overheid dan?

Niemand zal toch in ernst willen geloven, dat de overheid het met minder kan doen, terwijl haar greep op de maatschappij zienderogen toeneemt. Het toverwoord 'privatisering' kunnen we op het gebied van onderwijs gelukkig nog even buiten beschouwing laten. Blijft over, dat er iets anders aan de hand is dan het simpele bezuinigingsverhaal; dat er meer gebeurt dan centen tellen.

Al maanden staan de kranten bol van kulturele zenuwinstortingen: "de kwaliteit van het onderwijs staat op het spel". Inderdaad laten de jongste maatregelen en de dreigende "wurggrepen" zien, dat de taken van de wetenschap en het onderzoek nieuw gedefinieerd worden.

De staat heeft geen behoefte meer aan signalen uit de wetenschappelijke hoek, aan fiat-rijpe rapporten van onderzoek-

instellingen, geen knelpuntennota's van ambtelijke burelen. Tekenend is, dat de regering in toenemende mate allerlei adviezen 'botweg' naast zich neer legt.

Het wetenschapsmodel, dat hier aan ten grondslag ligt, is passé.

De onmetelijke stroom van data, die de informatiezuchtige overheid, alleen al op grond van haar toenemende controlefunctie, ter beschikking staat, is niet zozeer het gevolg van de automatisering, maar vooral 'grondstof' voor de informatika-maatschappij.

De informatika-maatschappij heeft geen puzzelaars nodig maar systeemanalici, het opzetten en ontwikkelen van modellen, het zoeken naar steeds nieuwe indicatoren, om met nog veelzijdigere programma's de "politieke keuzes" alomvattend te maken.

Onder dit aspekt heeft het bedrijfsleven een geheel andere functie aan de universiteiten, verricht het een andere taak. Want het stimuleert daar juist, wat het staatsapparaat vanuit zijn traditionele houding, zeker naar de universiteiten toe, niet of tenminste nog niet kan leveren: management-denken. Geen wetenschappelijk management (daar staat O & W al bol van), maar.....

b.v. Management-Japans

Een opleiding die binnen enkele jaren de belangstelling voor het Japans heeft doen verminderen tot slechts 40%, maar die tevens de snelst groeiende vakgroep van de hele universiteit Leiden is.

Het aanbod van deze opleiding is vergelijkbaar met een voortgezette middelbare opleiding: veel wetenswaardigheden, die echter verfijnd zijn voor praktische toepassing, enz.

Er zijn dan ook al bedrijven, die een jaarlijkse afname van een vast aantal afgestudeerden van deze studierichting bij voorbaat garanderen.

¡OLIMPIADAS?

NO

JUEGO #1?
Spelen #1?

POP
ARVI!

(Columbus v. Columbus)

Amsterdam dacht het te hebben, maar Barcelona kreeg het De Olympics, het spektakel der spektakels. Een dag na de beslissing lieten de reclamegiganten ons weten dat het hun in ieder geval weinig uitmaakt, in Barcelona drinken ze toch ook bier?

Ja, Barcelona dus. Een miljoenenstad met veel armen, werklozen en zigeuners die allemaal de dupe zullen worden van dit prestige objekt. Het scenario om de stad schoon te krijgen zal wel langzaam in werking treden evenals de investeringen in dure hotels en voorzieningen voor de 'sporters'. De vraag ten koste van wie dit gaat is niet moeilijk te beantwoorden.

Barcelona zal zich over 6 jaar aan de wereld tonen als een nette, degelijke stad, geen ruimte voor politiek, de Spaanse eenheid zal ten toon gespreid worden over onze aardkloot.

De NOLIMPICS beweging in Barcelona zal het nog moeilijk krijgen de komende jaren en zal hard onze solidariteit kunnen gebruiken.

Op dit moment bestaat de beweging uit anti-mili's, amici de bici (fijn dat ik fietsers), anarchoos, kommunisten, solidariteitsbewegings met zuid-amerika en Catalaanse afscheidingsbewegings.

Op 12 oktober hadden ze nog een demo afgekondigd. Dit is de dag dat Columbus Amerika "ontdekte", het begin van de massale indianenmoord. In 1992 zal dit precies 500 jaar geleden zijn gebeurd. Voor de demo werd pas 's oggengs vroeg toestemming verleend waarna zo'n 1000 mensen optrouwen naar het stadhuis. De demo werd daar afgesloten, maar een grote groep trok door naar het standbeeld van Columbus. Onderweg werden spaanse, amerikaanse en nederlandse vlaggen naar beneden gehaald en ruiten ingegooid bij banken. Het duurde dus ook niet lang voordat de Policia Nacional verscheen die in groepjes van 10 iedereen oppakten die ze te pakken konden krijgen. Deze demo heeft dus niet kunnen voorkomen dat Barcelona zijn Olympics krijgt, maar niet heel Barcelona liep juichend door de straten zoals de meeste kranten ons voorspiegelden. Een grote groep heeft absoluut geen behoefte aan de spelen en zal zeker nog van zich laten horen.

DE IMPERIALISTIESE STATENKETEN ZAL MET HAAR POGING, OM HET REVOLUTIONAIRE PROCES TE BLOKKEREN EN HAAR HEGEMONIE OP EEN NIEUW NIVO GEWELDDADIG TE HERSTELLEN, NIET SLAGEN.

vandaag hebben wij met het kommando ingrid schubert de geheime diplomaat braunmühl, politieke directeur in het ministerie van buitenlandse zaken en een van de centrale figuren in de formering van westeuropese politiek in het gehele imperialistische systeem, doodgeschoten.

onze aanval richt zich op het agressieve staatsapparaat van de brd in zijn functie als kernstaat van de politieke formering van westeuropa in de imperialistische oorlogsstrategie.

braunmühl ontmoette franse regeringsvertegenwoordigers in het kader van de nu geïnstitutionaliseerde Duits-franse samenwerking, om permanent de situatie te bespreken en om de politiek op elkaar af te stemmen. en hij ontmoette de politieke directeuren van de Amerikaanse, Britse en Franse ministeries van buitenlandse zaken binnen de regelmatige "vertrouwelijke konsultaties van vier" met als doel, de politiek van de sterkste machten van de imperialistische keten onder leiding van de usa tot een eenheid te smeden en te koördineren, om als geheel systeem politiek in staat te worden, om te handelen tegen de tegenstellingen, die hun gemeenschappelijke belangen en de heerschappij van het systeem op alle nivo's bedreigen.

hij zat als vertegenwoordiger van de bondsregering in het politieke comité van de "europese politieke samenwerking" (eps), dat tot belangrijkste instrument van de politieke formering en koppeling van staatsapparaten in west-europa geworden is.

binnen de "westeuropese unie" (weu) werkte hij met regeringsvertegenwoordigers uit Frankrijk, Italië, Groot-Brittannië, Holland, België en Luxemburg aan de veiligheidspolitieke lijnen voor de Europese NATO-zuil om de politiek-militaire macht van west-europa en zo van de NATO in z'n geheel te versterken.

door westeuropese politieke, economische en militaire initiatieven in samenspraak met de usa wil de bourgeoisie nu de sociale explosies, de verdere eskalatie van conflicten op alle continenten verhinderen en de politieke ontwikkeling, waarin de hegemonie van de usa steeds meer verbreekt, als geheel systeem opvangen.

DE NAAR VOREN GESCHOVEN WESTEUROPESE LIJN IN DE POLITIEK VAN HET GEHELE SYSTEEM EN DE INZET VAN EKONOMIESE MIDDELEN VAN DE WESTEUROPESE STATEN EN CONCERNS MOET HET REVOLUTIONAIRE PROCES BLOKKEREN EN VERDERE BRESSEN IN HAAR MACHT VERHINDEREN; TOT ZE IN STAAT ZIJN TOT EEN GLOBAAL MILITAIR OFFENSIEF.

de pentagon- en nato-strategen zijn met hun concept, om de atomaire patstelling te doorbreken door de plaatsing van middellange afstandsraketten, en gelijktijdig tegen de bevrijdingsbewegingen en de jonge nationale staten in het offensief te komen tegen de tegenstellingen, die zich internationaal tegen hun oorlogspolitiek ontbrand hebben, niet geslaagd.

het internationale kapitaal onder leiding van de usa kon de voorwaarden voor zijn globale rekonstruktie tegen de verscherping van de antagonismes en revolutionaire strijd niet doorzetten. alle plannen en projekten ter politiek-economische stabilisering van aparte regio's en landen zijn ineengestort.

het resultaat van deze ontwikkeling zijn tegenwoordig de demonstraties en revoltes in Latijns-Amerika, Zuid-Korea, Philippijnen, Nabije Oosten, Zuid-Afrika ... tegen de agressieve economische en militaire politiek van de usa, tegen het imf en de door de usa ingeplante regimes, die voor de massale ellende, de terreur, de vernietiging van sociale structuren en culturen van hele volkeren verantwoordelijk zijn. de contra-oorlogen, zoals in Nicaragua en Angola, en de militaire agressie in Libanon konden de revolutionaire strijd niet vernietigen, ze hebben integendeel tot verdieping en uitbreiding van de tegenstellingen en strijd in de hele regio geleid en het verval van de hegemonie van de usa versneld.

ook de pogingen nu, door verwisseling van de kettinghonden van de usa en economische ondersteuningsmanoeuvres de politieke situatie tegen de druk van de massabewegingen en de guerrilla te stabiliseren - zoals op Haïti, de Philippijnen, of met de 'nieuwe democratieën' in Latijns-Amerika - kunnen de diepe politieke en economische crisis van het systeem, z'n perspectiefloosheid en het verval van de hegemonie van de usa niet meer principieel omkeren - ze hebben slechts de functie, nu de ineenstorting te verhinderen.

alle pogingen om de politieke stabiliteit in de metropolen door doordringing en structurering van alle maatschappelijke terreinen, integratiemodellen, verscherping van de repressie doore de staat ... erdoor te krijgen, zijn mislukt.

ze kunnen de antagonismes en revolutionaire strijd niet blussen.

het imperialisme heeft geen oplossing.

ze koncentrereren zich nu op de vernietiging van de internationale revolutionaire strijd. deze ontwikkeling heeft zich in alle konfrontaties, de werking van de bevrijdingsstrijden in de hele fase van de imperialistische rekonstruktie sinds Vietnam gevormd en ze bereikt nu een nieuwe politieke kwaliteit, omdat de mogelijkheden, om haar om te keren, in de substantiële crisis van het systeem uitgeput zijn en de tegenstellingen zich te ver ontwikkeld hebben.

DE IMPERIALISTIESE BOURGEOISIE KAN DE OORZAKEN VAN DE ZICH VERSCHERPENDE SOCIALE EN POLITIEKE TEGENSTELLINGEN NIET UITSCHAKELLEN - EN DE ERVARING VAN VEREENDUNG VAN DE MASSA'S OP ALLE CONTINENTEN HEEFT ZICH ZO VERDIEPT EN TOEGESPIJT, DAT VRAAG NAAR EEN LEVEN ALS MENSEN OF DE EINDELOZE VOORTZETTING VAN IMPERIALISTIESE BARBAARSHEID NU TOT HET ANTAGONISME IN ALLE KONFLIKTEN, TOT DIREKT POLITIEKE TEGENSpraak TEGEN HET IMPERIALISTIESE SYSTEEM WORDT.

dat is de diepte van de tegenstellingen en het politiseringsproces in alle strijden, die zich met de ervaring en de strategie van de revolutionaire guerrilla verbinden en internationaal tot de politiek-militaire kracht tegen het imperialisme worden.

uit deze ontwikkeling -

krisis van de hegemonie van de usa, destabilisering van de imperialistische macht op alle

kontinenten, diepe economische crisis en het mislukken van het concept van de meerfrontenoorlog -

is de sprong in de funktie en betekenis van westeuropa in het globale kontrarevolutionaire projekt te begrijpen:

HET IS DE VERHOOGING EN INPASSING VAN DE POLITIEK-MILITAIRE MACHT VAN WEST-EUROPA IN DE GEHELE IMPERIALISTIESE MACHTSSTRUKTUUR IN DE KRISIS VAN HET SYSTEEM EN DE SAMENBALLING VAN ZIJN MACHT TOT AGRESSIE. dat is de politieke kern van het geweld, waarmee de staat hier de politieke, economische en militaire voorwaarden doordrijft, die de bourgeoisie nodig heeft, om internationaal de aanval uit te kunnen voeren.

EEN PROCES, WAARIN HET IN BESLISSENDE MATE VAN DE REVOLUTIONAIRE STRIJD IN WEST-EUROPA AFHANGT? OF DE BOURGEOISIE DE KRACHTSVERHOUDING EN ZO HAAR HEERSCHAPPIJ INTERNATIONAAL KAN VASTZETTEN - WAT OOK ZONDER DE 'GROTE OORLOG' VOLKERENMOORD DOOR BOMMEN, DOLLARS, HONGER EN Vernietiging van menselijke substantie betekent -

OF ZICH DAARTEGEN DE BREUK IN HET CENTRUM NAAR HET REVOLUTIONAIRE FRONT EN DE EENWORDING VAN DE INTERNATIONALE REVOLUTIONAIRE STRIJD IN EEN POLITIEK-MILITAIRE STRATEGIE VOOR DE PROLETARIESE BEVRIJDING ONTWIKKELT.

zoals we gezegd hebben:

OMDAT DE STRATEGIESE KRISIS VAN HET IMPERIALISME - DE KRISIS VAN HET KAPITALISTIESE INITIATIEF - EKONOMIES EN POLITIEK GEEN INEENSTORTING VOORBEREIDT, MOET VOORBEREIDEN, WAARVAN OVER DE KATASTROPHALE DIMENSIE NIET TE SPEKULEREN VALT, MOET ZIJ ALS MOMENT VAN INTENSIEVE, SUBJEKTIEVE INSPANNING ORGANISATORIES BENUT WORDEN - ALS DE ORGANISATIE VAN DE AANVAL, DIE HET PROLETARIESE ALTERNATIEF EN DE MOGELIJKHEID VAN PROLETARIESE TEGENMACHT HIER ALS STRATEGIES, ALS INTERNATIONALISTIES DOEL ARTIKULEERT,

de politiek van de westeuropese staten in het gehele systeem richt zich op de politieke omringeling en doelgerichte vernietiging van revolutionairen op alle continenten en de opname van sociaal-demokratische, burgerlijk-reaktionaire krachten in haar fascistiese pacifikatieconcept :

politiek als tot eenheid gemaakte lijn in het kader van de door de usa doorgevoerde terroristiese strategie tegen de strijden voor zelfbeschikking en bevrijding, operatief in het effectief maken van samenwerking en oorlogsvoering door geheime diensten, leger en politie , en ekonomies als manoeuvre ter ondersteuning van de failliete regimes, om de sociale crises, die de stabiliteit in alle landen van de derde wereld bedreigen, onder controle te houden.

deze ontwikkeling werd in haar gehele tegenstrijdigheid in samenhang met de militaire klap van de usa tegen libië, z'n propagandistische voorbereiding en uitvoering met politieke rugdekking van de eg en logistieke ondersteuning van de nato, openlijk.

DE MILITAIRE AANVAL VAN DE USA IS INSTRUMENT IN DE STRATEGIE VAN HET GEHELE SYSTEEM TEGEN DE INTERNATIONALE ANTI-IMPERIALISTIESE STRIJD - PRECIES ZOALS DE MANOEUVRE VAN DE WEST-EUROPESE STATEN VOOR EEN "NIEUW VREDESPROCES" IN HET NABIJE OOSTEN:

ZE HEBBEN GEZAMENLIJK ALS DOEL DE POLITIEKE ISOLATIE EN Vernietiging van de revolutionaire strijd in samenwerking met de arabiese reaktionaire regimes/frakties.

de tegenstelling tussen rühe/genscher/wischnewski en de regering van de usa zit 'm in het onderscheid tussen de inzet van de f-111 bommenwerpers tegen het libiese volk en de inzet van

gsg 9 in samenwerking met arabiese staten, om revolutionaire groepen doelbewust te likwidieren, dat wil zeggen IN HET ONDERSCHIED TUSSEN TRIPOLI/BENGHAZI EN MOGADISJOE 1977.

de tegenpraak zit 'm daarin, dat de regering van de usa niet ophoudt met het demonstreren van militaire macht en met het onder druk zetten van de europese regeringen, zodat ze gedeeltelijk direkt tegen hun eigen belangen in moeten handelen, terwijl ze gelijktijdig zoals nooit tevoren op hun politieke ondersteuning en samenwerking met hen is aangewezen; en de tegenspraak zit 'm daarin, dat de westeuropese regeringen zeer duidelijk zien, dat de openlijk militaire koers de politieke zwakte van de statenketen alleen nog duidelijker maakt:

ze kunnen vernietigen, maar veranderen kunnen ze niets.

zo is de politieke formering voor hen een grote koorddans -

tussen aan de ene kant de onbekwaamheid, om de stabiliteit in het wereldsysteem te herstellen, de konkurrentieoorlog en de diepe economiese crisis te beheersen, en het politieke feit aan de andere kant, dat de militaire reaktie de tegenspraken tegen het imperialistiese systeem alleen verder verscherpt en tot een voor hen onberekenbare eskalatie kan leiden.

HET DOEL VAN DE AANVAL TEGEN LIBIË WAS, OM EEN POLITIEKE GRENS TE OVERSCHRIJDEN EN DE KONFRONTATIE MET DE INTERNATIONALE BEVRIJDINGSSTRIJD OP EEN VAN NU AF AAN IEDER MOMENT OOK OPENLIJK MILITAIR NIVO TE BRENGEN.

daarmee was tegelijkertijd de weg vrijgeschoten, waarop de westeuropese staten - in de eg aangespoord door genscher en braunmühl - politiek tot een eenheid gemaakt en op groot-brittannië na militair 'schoongebleven' tot het initiatief konden overgaan, om de imperialistiese strategie van de vernietiging nu op politiek nivo te forceren:

DAT IS DE INHOUD VAN DE "EUROPEES-ARABIESE DIALOG", DIE GEEN POLITIEK ALTERNATIEF TEGENOVER DE USA IS, MAAR DE DOELGERICHTE PLANNING EN VOORBEREIDING VAN DE LIKWIDATIE VAN DE ANTI-IMPERIALISTIESE STRIJD EN DE POGING EEN SOCIALE EN POLITIEKE EXPLOSIE IN HET NABIJE OOSTEN TE VERHINDEREN - IN HET KADER VAN DE GLOBALE OORLOGSTRATEGIE VAN DE BOURGEOISIE; MILITAIRE AKTIE EN EUROPEES-ARABIESE DIALOG ZIJN INSTRUMENTEN, FUNKTIE VAN EEN STRATEGIE - UITDRUKKING VAN DE WELISWAAR TEGENSTRIJDIGE, MAAR IN DE KERN TOT EENHEID GEMAakte POLITIEK VAN HET GEHELE SYSTEEM, HET IS DE OORLOG VAN DE METROPOLLEN TEGEN DE INTERNATIONALE REVOLUTIONAIRE STRIJD.

dat is de funktie van de "werkgroep nabije oosten" in de eps, die op aandringen van de brd geïnstaleerd werd, om het verdere optreden van de eg tegen de arabiese revolutionaire beweging vast te leggen.

dat zijn de reizen van genscher en zijn geheime diplomaat naar marokko, tunesië, egypte, naar de golfstaten ... zijn grote optredens als "europese partner" en "niet-militair alternatief"... waarbij onder andere met ekonomiese druk het politiek gesloten front vooral tegen de palestijnse revolutionairen en de staten, die hen steunen, bereikt moet worden;

dat is zimmermann, die dan meteen met bka, gsg 9 en geheime diensten ter plaatste is en de herorganisatie van politie- en militair apparaat in de regio naar brd-voorbeeld en hun samenwerking forceert;

dat zijn warnke en bangemann, die dan met de middelen en know-how van de concerns in de brd en met het geld van de grote duitse banken de politiek-ekonomiese stabilisering moeten door-drijven.

de andere kant van deze ontwikkeling is, dat de bourgeoisie in west-europa zich uit haar

gekoncentreerde politieke kommando en de tot eenheid geworden machtsstructuur als gebalde macht tegenover het verzet hier wil stellen en de gezamenlijke imperialistische belangen zonder concensus in de afzonderlijke landen wil doordrijven.

de eps is de politieke hefboom voor het doordrijven van de strategische politieke, economische en militaire plannen en projecten van de imperialistische bourgeoisie in west-europa. daar - niet in de nationale parlementen - werden en worden de politieke lijnen en voorwaarden voor het offensief van herstructurering van het kapitaal in west-europa doorgevoerd, gekoncretiseerd in projecten als esprit, eureka en het creëren van een Europese markt, die de industriële/technologische concentratie en centralisatie van het kapitaal vooruitstuwen, zijn gebruikswaarden veilig stellen en zijn positie op de wereldmarkt moet versterken.

de eps is het politieke centrum voor het creëren van de Europese zuil van de nato: daar werden in de afgelopen jaren de bakens gezet voor de politieke en materiële vergroting van de militaire macht van west-europa, de formering van westeuropese veiligheidspolitiek - dat wil zeggen:

de de verhoging van het agressiepotentieel van de Europese staten en hun totale opname in de globale oorlogsstrategie van de imperialistische bourgeoisie.

heden ten dage wordt de eps tot politiek-operatief centrum voor de coördinatie van de gezamenlijke imperialistische strategie in west-europa tegen de internationale revolutionaire strijd, zijn kriminalisering en vernietiging in de derde wereld en de metropolen.

in dit tegenstrijdige proces, waarin het de bourgeoisie niet lukt, om de formering op alle niveaus in het voor hen noodzakelijke tempo tegen de nationaal en/of economies bepaalde tegenstellingen van de aparte staten door te drijven, vormt zich steeds duidelijker de eenwording van de brd, frankrijk, groot-brittannië en italië tot de harde kern van het gehele systeem in west-europa, in nauwe samenspraak en samenwerking met de usa.

onder leiding van de brd en frankrijk wordt via de eps het tempo en nivo van de militarisering en herstructurering in west-europa bepaald en de formering van het gehele systeem vooruit gestuwd.

vanuit hun militaire en economische macht zijn zij het, die alle zwakkere staten dwing zich bij hen aan te sluiten - of buiten alle beslissingen en economies-techniese ontwikke-

lingen te staan, wat geen staat zich kan permitteren - en het is de prijs, die i e d e r e regering in west-europa bereid is te betalen, om aan de macht te blijven.

de eg is het -olitieke omhulsel, om de politiek van de westeuropese kernstaten internationaal gewicht te geven en hun agressie te verdoezelen; zij is instrument voor de koppeling van staatsapparaten en het aaneensmeden van de politieken van west-europa in het gehele systeem in het kader van de imperialistische offensieven tegen het internationale proletariaat.

de revolutionaire beweging in west-europa moet het strategische plan van de imperialistische bourgeoisie, waarmee ze de wereldheerschappij wil bereiken en waarvan de politieke en materiële basis de metropolen zijn, in zijn concrete actuele projecten aanvallen, dat wil zeggen hem hier in de aanval op de centralespillen en drijvende krachten van de imperialistische macht politiek breken en blokkeren, voordat zij het kan realiseren.

het revolutionaire front in west-europa organiseren betekent de strijd in de metropolen op het politiek-militaire nivo en in de strategische oriëntatie te voeren, die het imperialistische systeem als geheel ter discussie stelt en het proces van de rekonstruktie van de klasse in west-europa als een internationalistische doet beginnen.

nu moeten wij de eenheid van de kommunistiese guerilla en de revolutionaire beweging door dit offensief opbouwen - kollektief bepaald en georganiseerd met het doel, de imperialistische strategie te doorkruisen, de politieke lijnen en elementen van revolutionaire strategie te bepalen en prakties te ontwikkelen. organisering van het revolutionaire front betekent organisering van de aanval, dat is geen ideologische categorie en geen 'revolutiemodel'. het gaat om de materiële klaarlijkheid van revolutionaire politiek - dat wil zeggen haar werking tegen de imperialistische macht en haar politiek-praktiese kracht, die zij voor de verdieping van de breuk in de metropolen en de kwalitatieve sprong voor de proletariese strijd hier bereikt.

HET REVOLUTIONAIRE FRONT IN WEST-EUROPA ALS SEKTOR IN DE INTERNATIONALE BEVRIJDINGSOORLOG ORGANISEREN !

WAT MEN ER TEGEN ^{IN KAN.} HET OFFENSIEF OPNEMEN EN VERDER ONTWIKKELEN !

kommando ingrid schubert
rote armee fraktion

10.10.86

verklaring van afkortingen, namen en enkele woorden:

ingrid schubert = gevangene uit de raf die in 1977 werd vermoord

bka = bundeskriminalamt (de federale recherche)
weu = westeuropese unie (europees soort nato)
eps = Europese politieke samenwerking
gsg 9 = grenzschutzgruppe 9 (elite-eenheid tegen 'terrorisme')
imf = internationaal monetair fonds

antagonisme = onoplosbare, niet te overbruggen tegenstelling

hegemonie = overwicht, almacht

globaal = over de gehele wereld

substantieel = wezenlijk

verelendung = verslechtering van de economiese levensvoorwaarden, die een gevolg is van het kapitalistische systeem

bangemann = minister van economiese zaken

genscher = minister van buitenlandse zaken

mogadisjoe 1977 = in de herfst van 1977 werd

een Duits vliegtuig gekaapt door een groep Palestijnen, om de eis tot vrijlating van een aantal gevangenen uit de raf kracht bij te zetten. het vliegtuig belandde in mogadisjoe (somalië), waar gsg 9 een einde maakte aan de kaping met toestemming van de somaliese regering (in ruil voor economiese en militaire ondersteuning van somalië door de brd)

rühe = bewapeningsexpert van de cdu

warnke = minister van ontwikkelingshulp

wischnewski = oud-minister van justitie

zimmermann = minister van binnenlandse zaken

NR 132
TEIL 1

250 DM

radikal

RADIKAL

Op 20-7-86 werd het jongste nummer van het Duitse blad "Radikal" massaal bij de Duitse post onderschept. Er volgden huiszoekingen, bezoeken van de smeris aan boekwinkels, arrestaties. Nu nog wordt er door het hele land gespeurd naar de niet-onderschepte nummers en verspreiders van 'Radikal'. We willen in het hieronder geschreven stuk kort ingaan op de betekenis van het optreden van de Duitse staat en wat het voor ons hier betekent.

Sinds 1983 wordt door de Duitse staat serieus geprobeerd het verschijnen van 'Radikal' onmogelijk te maken. Dat jaar werd geprobeerd de verantwoordelijken voor het blad te vervolgen. Twee uitgevers werden gepakt, vervolgd en veroordeeld tot 30 maanden bajes. Vanaf dat moment moet het blad ondergronds gemaakt worden: contactadressen in het buitenland, geen openlijke redactievergaderingen meer, geen eigen rekeningnummer en een minder opvallende manier van verspreiden. Sinds die tijd beweegt het "Zeitungs Kooperative" tussen de legaliteit en illegaliteit.

In juli j.l. verscheen het jongste nummer van "Radikal" (nr. 132 deel 1+2). De meeste exemplaren bereikten echter niet de mensen voor wie ze bedoeld waren. Enkele honderden nummers werden op de postkantoren al onderschept. Direkt daarop werd stad en land afgezocht naar de overige nummers: inbeslagname bij winkels en infocentra, tientallen huiszoekingen waarbij ook mensen meegenomen zijn voor verhoor en eventuele vervolging.

De officiële aanklacht luidt:

- ondersteuning van de terroristische vereniging RAF en werving voor de terroristische vereniging Revolutionäre Zellen, paragraaf 129a,
- oproepen tot gewelddaden, paragraaf 111,
- laster tegen de staat, paragraaf 90a.

Vooraf paragraaf 129a is een bevoegd juridisch wapen in de BRD. Deze paragraaf heeft o.a. ten doel om een discussie onmogelijk te maken tussen guerilla en militanten én omdat mensen überhaupt niet met de argumenten van de guerilla in aanraking mogen worden gebracht zonder gelijktijdige distancieering.

En dat is juist de functie die 'Radikal' wil vervullen, n.l. een brug slaan tussen guerilla, het militante verzet (widerstand) en mensen met een "ontluikend" politiek bewustzijn.

Radikal: "omdat we elke aanval/actie die uit de politieke identiteit

van de afzonderlijke mensen/groepen ontstaat, even belangrijk vinden, en ons met verschillende vormen van strijd solidariseren resp. ze in hun samenhang plaatsen".

De vervolging van 'Radikal' heeft als voornaamste doel, de mobiliserende werking van het blad te vernietigen. En daarmee dus de discussie en uitzettingen van en tussen de verschillende groepen onmogelijk te maken.

Radikal: "het is de kracht van de beweging die de mogelijkheden en het bestaansrecht van 'Radikal' bepalen. En het is daarom van belang dat het blad niet gekonsumeerd wordt maar dat die beweging het blad ook inhoudelijk meebepaalt en ondersteunt".

Wij vinden het belangrijk dat hierover ook in Nederland geschreven en nagedacht wordt. We gaan er vanuit dat discussies, solidariteit en het belang, dat er aan de inbeslagname van "Radikal" aandacht wordt besteed, niet gebonden mag zijn aan geografische grenzen, maar aan ideeën.

Het doel van deze repressie n.l. discussies onmogelijk maken en daarmee groepen en acties van elkaar te isoleren, moeten wij ondermijnen. Door hier geen bekendheid aan te geven en geen standpunt over in te nemen, doen we dat wel.

Opvallend is dan ook dat de alternatieve linkse pers er tot nu toe

over zweeg. Te meer er de laatste tijd hier ook het een en ander is ingezet tegen tijdschriften (AMOK, Bluf!, de Knipselkrant). Bovendien zijn er ook duidelijke overeenkomsten. Bluf! van 29 mei j.l. werd door de post achtergehouden en voorgelegd aan justitie, dit vanwege de inhoud. Het blad werd alsnog verzonden. 'Radikal' nr. 132 ging ook via de postrijen naar justitie.

Een ander aspect, namelijk dat van de rechtspersoon, oftewel wie is er verantwoordelijk voor de uitgave van het tijdschrift, zorgt de laatste tijd bij verschillende bladen voor problemen. In 1983 heeft 'Radikal' dit probleem proberen te onderwerpen door personen/groepen op te roepen zich verantwoordelijk te stellen voor de uitgave van het blad: iets wat Bluf! dit voorjaar ook heeft gedaan. Dit i.v.m. een gerechtelijk vooronderzoek betreffende het publiceren van gestolen stukken door de actiegroep "De wraak van jhr. mr. De Brauw".

Mensen die bij andere linkse boekhandels geen exemplaren meer kunnen krijgen, kunnen kopieën van 'Radikal' nr. 132 (deell+2) bestellen bij:
- linkse boekhandel Slagerzicht te Groningen door f10,- (80 blz. + verzendkosten) over te maken op giro 2077806, st. de zwarte gans, Folkingestraat 57, 9711 jv Groningen. ov.v. "alle twee"

BESLUIT

in de onderzoeksprocedure tegen onbekend (onbekende schrijvers, makers en verspreider van het gedrukte schrift "radikal" nr. 132) wegens verdenking van een strafbare handeling volgens par. 129a van het wetboek van strafrecht e.a. (ondersteuning van de terroristische vereniging "rote armee fraktion/raf")

wordt op verzoek van de federale procureur-generaal bij het bondsgerechthof

BESLOTEN:

volgens par. 111b, 111m, 111n alinea 1 wetboek van strafvordering, par. 74d wetboek van strafrecht, par. 169 alinea 1, 33 alinea 3 wetboek van strafvordering wordt de inbeslagname van het gedrukte geschrift "radikal" nr. 132 (deel 1 en 2 met een pamflet "kommunique") bevolen. de inbeslagname betreft exemplaren, die zich in het bezit bevinden van personen die bij de verspreiding of de voorbereiding daarvan meewerken of openlijk neergelegd of bij het verspreiden door verzenden nog niet aan de ontvanger overhandigd zijn

REDENEN:

(1) de federale procureur-generaal leidt een onderzoeksprocedure tegen onbekende schrijvers, makers en verspreiders van het gedrukte geschrift "radikal" nr. 132, dat na 20 juli 1986 verspreid werd, wegens verdenking van een strafbare handeling volgens par. 129a wetboek van strafrecht e.a. (ondersteuning van de terroristische vereniging "rote armee fraktion (raf)").

dit is gebaseerd op de volgende feitelijke omstandigheden:

het gedrukte geschrift "radikal" nr. 132, dat uit twee delen met ieder 40 bladzijden bestaat, bevat bijdrages, waarin geweld tot terroristische aanslagen toe naar de mond wordt gepraat. dit is in het bijzonder in een bijdrage op de achterkant van deel 2 van het geschrift het geval. daar staat:

"wij groeten de kameraden (m/v) uit de stadsguerilla, die siemens-topman becurts gelijkwideerd hebben. siemens staat voor deelname aan sdi, europese een wording, m.i.k., kern-energie-onderzoek, omstrukturering, uitbuiting wereldwijd - hier heeft de revolutionaire strijd z'n kracht ontwikkeld, en de verantwoordelijken nog eens duidelijk gemaakt, dat wij hen niet zullen vergeten. sterkte en liefde voor alle strijdende mensen (uitroepteken)."

in dit deel is een dubbel blad ingevoegd, met als titel "kommunique" en met als inhoud gedeeltelijk de opeising bij de aanslag op het direktielid van de firma siemens prof. kurt becurts door de terroristische vereniging rote armee fraktion. in de opeising heeft zich een kommando mara cagol van de "raf" voor de moord op siemens-direktielid prof. dr. karl-heinz becurts en diens chauffeur, eckart groppler, verantwoordelijk verklaart. het uittreksel begint

met de woorden:

"vandaag hebben wij met het kommando mara cagol de direktie voor onderzoek en techniek bij siemens en voorzitter van de werkgroep kernenergie in het bdi, karl-heinz becurts aangevallen. ..."

het kommunique is ondertekend met de woorden: "het revolutionaire front in west-europa organiseren" kommando mara cagol, rote armee fraktion, 9

juli 1986".

de stellingname "wij groeten de kameraden (m/v) uit de stadsguerilla ..." over de moorden van de "raf" en het gedeeltelijk afdrukken van de opeising van de aanslag op siemens-direkteur prof. dr. karl-heinz becurts en diens chauffeur eckart groppler voldoet aan de wil van de leden van de terroristische vereniging "raf", is voor het voortbestaan en de verwerkelijking van haar misdadige doeleinden van voordeel en versterkt de leden van de "raf" in hun samenwerking. de onbekende schrijvers, makers en verspreiders van het gedrukte geschrift "radikal" nr. 132 zijn daarom verdacht van het ondersteunen van de terroristische vereniging "raf".

(2) daarenboven zijn in deel 1 volgende bijdrages strafrechterlijk relevant:

op bladzijde 26 wordt in de bijdrage "meer militante akties" het plunderen van goederen in warenhuizen als een navolgenswaardige aktievorm beschreven. met de zinnen "benut de gunst en laat je in grote getale militant misbruik invallen. als aparte aktie laat zich onze toeëigening zeer goed integreren." wordt tot navolging van diefstallen als politieke akties opgeroepen. er bestaat de verdenking van een openlijk oproepen tot strafbare handelingen (par. 111 wetboek van strafrecht). de in het "verslag van ervaringen en aanzetten tot nadenken van een

kollektief" (blz. 28) opgenomen aanwijzing "zoveel mogelijk doelgericht te handelen, niet alle gangen open af te rijden, maar rechtstreeks op het schap (koffie, worst, kaas enz.) af, winkelwagentje volladen en je dan in de richting van de ingang/kassa bewegen en daar op een gunstige plaats alles inpakken en de supermarkt verlaten." is eveneens een konkrete oproep, om diefstallen in warenhuizen te plegen. ook in dit geval bestaat de verdenking van een misdrijf in de zin van par. 111 wetboek van strafrecht. op bladzijde 29 bevindt zich een verklaring van de groep "hau weg den scheisse sektion west", die al springstofaanslagen heeft gepleegd, over de noodzaak, "om een veilige en betrouwbare tijdonsteker te ontwikkelen", aan deze verklaring is een "handleiding voor de bouw van een elektrische tijdonsteker" van dezelfde groep gekoppeld (blz. 29-31). deze verklaring en de bouwhandleiding moeten bewerkstelligen, dat springstofaanslagen gepleegd worden. dat wordt uit de volgende formuleringen duidelijk:

- "de dood van jonas thimme en jör-gen pemoeller in het afgelopen jaar, evenals vele mislukte aanslagen, hebben duidelijk gemaakt, dat een veilige en betrouwbare tijdonsteker ontwikkeld en deze ontwikkeling aan het geïnteresseerde publiek toegankelijk gemaakt moet worden."
- "de gebeurtenissen hebben getoond, dat een decentraal guerilla-koncept zich politiek heeft doorgezet, en het aan vele groepen niet aan vastbeslotenheid ontbreekt, om dit op hun terrein in praktijk om te zetten."
- "let op de regels van de konspira-tiviteit"
- "geen overvloedig woord aan niet-betrokkenen"

- "gedraag je zo, dat noch de staat noch de scene iets merken".

het openlijk oproepen tot strafbare handelingen (par. 111 wetboek van strafrecht) is daarin te zien, dat groepen die de vastbeslotenheid bezitten, om een decentraal guerillakoncept te verwezelijken, volgens de bouwhandleiding hun bommen moeten bouwen.

in de bewering "vandaag 10 jaar geleden, op 9.5.76 werd onze kameraad ulrike meinhof in het hogersicherheidsstrakt van stuttgart-stammheim door lakeien van de brd-staat vermoord" (blz. 33) is een belasting van de staat in de zin van par. 90a wetboek van strafrecht te zien, omdat daardoor de bondsrepubliek Duitsland als "moordenaars- en terreurstaat" omlaag gehaald wordt. in de bijdrage "van kameraden (m/v) over hun aktie in bad salzflun" tegen de stammheim-film van volker hauff (blz. 36) worden de doeleinden en strategieën van de "raf" verheerlijkt. dit wordt uit de opsomming van de terreurakties van de "raf"

- "in 1972 blies de raf de computer in het Amerikaanse hoofdkwartier in heidelberg op..."

- "om hun gevangen kameraden (m/v) uit de bajussen te bevrijden, ontvoerde de raf in 1977 h.m. schleyer, een nazi-zwijn..."

- "buback, ponto, drenckmann, kroessen, haig, op de kwestie voor wat voor politiek ze stonden..."

duidelijk die als "revolutionair geweld, als noodzakelijk middel tegen het geweld van het systeem" aangeduid worden. deze heroïsering van de "raf" is voor het voortbestaan en de verwerkelijking van de misdadige doeleinden van de terroristiese vereniging "raf" van voordeel en versterkt haar leden in hun samenwerking. ook daar in zit een vorm van ondersteuning van de genoemde vereniging (par. 129a wetboek van strafrecht).

(3) ook deel 2 van het gedrukte geschrift "radikal" nr. 132 bevat bijdrages met een strafbare inhoud. in het artikel "decentraal verzet als gesloten front opbouwen is de enige zinvolle konsekwentie" bevindt zich op blz. 8 de konstatering "de moorden van stammheim waren het begin van de staat met het grondig opruimen en onmisverstaanbaar duidelijk maken, dat wie hier open verzet pleegt op de politieke "afknal"-lijst komt". dit stelt een misdrijf volgens par. 90a van het wetboek van strafrecht voor, omdat door deze foute bewering de bondsrepubliek Duitsland als "moordenaarsstaat" omlaag wordt gehaald.

op blz. 9 wordt uit een stuk van de terroristiese vereniging "revolutionaire zellen" (rz) geciteerd: "citaat rz: een uitweg uit de crisis zien wij daarin, dat de decentralisering van het verzet niet langer pretentie blijft, maar realiteit, prakties wordt. het perspektief is de ontwikkeling van een radikale/subversieve kracht in de steden en op het land, die politieke perspektieven om te handelen ontwikkeld, die zich niet laten vastpinnen op slechts voorlichting enerzijds en

militaire akties anderzijds..." met dit citaat wordt de doelstelling en strategie van deze terroristiese vereniging, om radikaal en subversief te opereren, voor te lichten en terroristiese aanslagen ("militaire akties") uit te voeren, geproklameerd. dit citaat is daarom geëigend om bij de lezers sympathie voor de terroristiese vereniging "revolutionaire zellen (rz)" te wekken en hen voor doelen en strategie van deze terroristiese vereniging te winnen (misdrijf volgens par. 129a wetboek van strafrecht in de vorm van "werven").

op de bladzijden 10-14 bevindt zich het artikel "pinksteren in wackersdorf". in dit artikel wordt het militante verzet tegen de opwerkingsfabriek in wackersdorf gedokumenteerd en tot soortgelijke akties op-

geroepen. als akties van het militante verzet worden genoemd:

- werpen van stenen en molotovcocktails op politieambtenaren
- vernielen van het hek om de bouwplaats en het doorzagen van buizen van waterkanonnen van de politie
- vernielen van bouwagens en bouw machines
- omzagen van stroommasten
- beschadigen van gebouwen zoals bijv. een pompstation, dat politievoertuigen van brandstof voorzagt, politieburo's, huis van bewaring amberg.

de oproep, om het militante verzet te versterken en voort te zetten, komt tot uitdrukking in de titel "de strijd gaat door" (blz. 13) en de konstatering "wackersdorf is ook een testterrein voor ons verzet en in hoeverre we werkelijk in staat zijn om iets tegenover de politiek en de machtsbelangen van de staat (de waa) te zetten" (blz. 14). over direkte akties tegen verantwoordelijken, waartoe opgeroepen wordt, wordt op blz. 13 gesteld:

"direkte akties zijn aanvallen tegen verantwoordelijke firma's, instanties, planburo's en individuen. juist onder de firma's bevindt zich een groot deel van het grootkapitaal: wapenkonzerns zoals mtu, man, siemens, thyssen..."

in aansluiting op dit artikel worden op de blz. 15-22 verslagen en opeisingen van aanslagen i.v.m. het ver-

zet tegen de opwerkingsfabriek afgedrukt. deze aanslagen worden als voorbeelden van verzet, dat voortgezet moet worden, genoemd, zoals uit de opmerking op blz. 14 onderaan blijkt. daar staat: "in dit verband zitten de volgende bladzijden. wij hebben geprobeerd, alle sabotageakties en aanslagen vanaf maart te verzamelen, die n.a.v. het atoomprogramma uitgevoerd werden... in hun totaliteit blijkt, op hoeveel verschillende punten wij kunnen aanvallen en onze strijd overbrengen..." op blz. 19 zijn nog firma's opgesomd die als mogelijke aanvalsdelen in aanmerking komen.

de teksten op blz. 10-22 bevatten daarom openbare oproepen tot strafbare handelingen volgens par. 111 wetboek van strafrecht.

het artikel "tegen de aanval op manifestaties van het anti-imperialistische verzet" op blz. 37 en 38 houdt zich bezig met strafrechtelijke onderzoeken. het eindigt met de eis "samenvoeging van gevangenen uit de raf en het verzet" en met de oproep "voor het revolutionaire front in west europa". daarmee wordt bij de lezers om sympathie voor de doelstellingen van de terroristiese vereniging "raf" gewor-

ven. met de opbouw van een revolutionair front in west-europa wil de "raf" een internationalisering van haar misdadige akties bereiken. met

de eis tot samenvoeging wil de "raf" haar strijd vanuit de huizen van bewaring intensiveren. dit is tenminste werving voor de "raf" (par. 129a wetboek van strafrecht).

(4) bij de onder de nummers 1-3 vastgestelde feiten stelt iedere verspreiding van het gedrukte geschrift "radikal" nr. 132 een strafbaar ondersteunen van de terroristiese vereniging "raf", een strafbaar werven voor de terroristiese verenigingen "raf" en "rz", een belediging van de staat en openlijk oproepen tot strafbare handelingen volgens par. 129a, 90a, 111, 52 wetboek van strafrecht voor. het is daarom te verwachten, dat de delen 1 en 2 van het gedrukte geschrift "radikal" nr. 132 evenals het daarin opgenomen pamflet "kommunique" volgens par. 74d wetboek van strafrecht verbeurd zal worden verklaard.

een scheiding van de strafrechtelijk relevante bladzijden - blz. 26, 28-31, 33 en 36 in deel 1 en 8-22, 37 en 38 evenals de achterkant in deel 2 - van de overige bladzijden is prakties niet uitvoerbaar en zou ook slechts onbeduidende en onverkoopbare delen achterlaten. daarom moet de inbeslagname van het gehele geschrift bevolen worden (kleinknecht/meyer, strafvordering, 37. oplage par. 111 m rn 7).

MIDDEN-AMERIKA

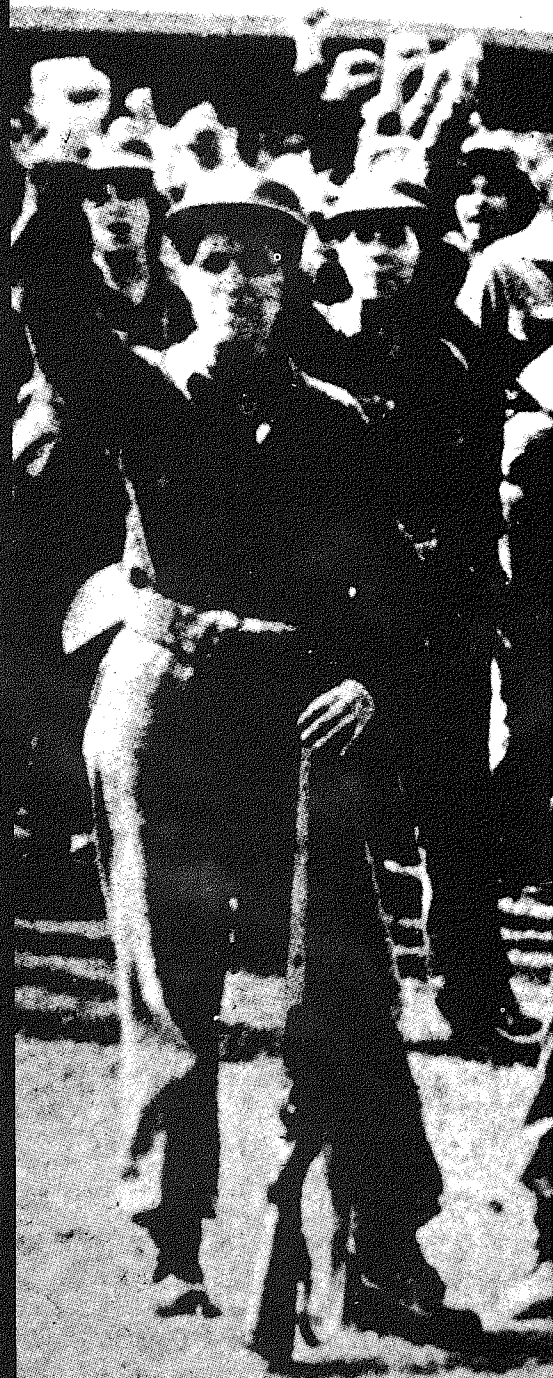
NICARAGUA

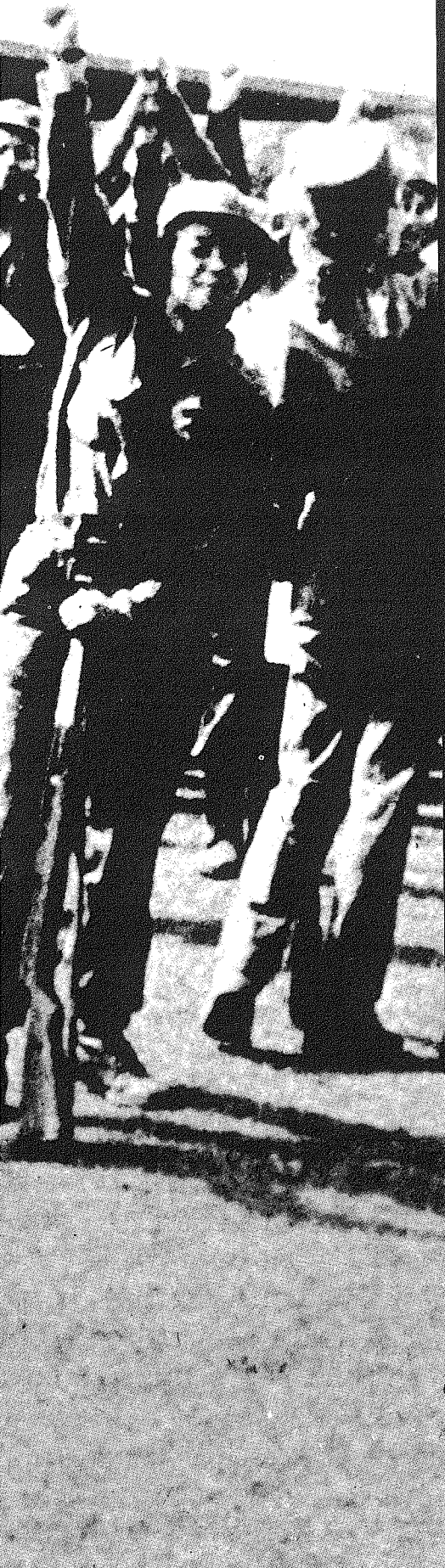
EEN REVOLUTIE IN HET NAUW

DE PROVINCIE
CHONTALES

Juigalpa is de provinciehoofdstad van Chontales, een vrij grote provincie in het zuiden van Nicaragua. Juigalpa heeft officieel zo'n 22.000 inwoners, maar in werkelijkheid zal dat wel veel hoger liggen. Het centrum van het stadje bestaat uit stenen en lemen huisjes met om het centrum heen de grote barrios (sloppenwijken). Midden in het centrum ligt een pleintje met een herdenkingsbeeld voor de slachtoffers van het repressieapparaat onder Somoza, ook staat er de katholieke kerk van de contra-bisschop Vega. Even buiten Juigalpa ligt de landbouwcoöperatie waar we de eerste weken zouden gaan werken, de leden van de coöperatie zijn een stuk of zeven broers en neven, allen familie dus. De coöperatie werd voorheen geleid door een broer van de meeste coöperatielieden, maar deze man had zeer goede capaciteiten en is om die reden gevraagd om zijn activiteiten in dienst te stellen van het Frente. Nu heeft een jongere broer het van hem overgenomen. In de eerste instantie lijkt de coöperatie een chaos en kan ik er ook geen lijn in ontdekken, maar al snel wordt dat duidelijk. Je gaat dus uit Nederland weg met de mededeling dat je in een moestuinproject gaat werken. Nu had ik me er wel wat bij voorgesteld, maar dat je tot je middel in het gras staat niet. Ik dacht toch minstens zo hier en daar een stukje zwarte grond aan te treffen. Maar nee dus, alleen maar met een meter hoog gras begroeid heuvelslandschap, waar dan nog dwars een rivier doorstroomt. Deze rivier is in de zomer gereduceerd tot een stroompje van nog geen meter breed heb ik me laten vertellen, en de nu weelderige begroeiing is dan geheel verdwenen. We hebben tijdens ons verblijf daar gewerkt met Roberto, een Nica van zo'n 32 jaar, die kei en keihard werkt en niet drinkt en dat is vermeldingswaardig. Ook was het geen machotype zoals helaas de Nica's wel zijn, kortom een opmerkelijke Nica. Roberto woont bij Connie, zijn zus, zij is de moeder van 4 kinderen waar ze alleen voor moet zorgen, hoewel Roberto

wel een belangrijk deel van de traditionele vaderrol op zich neemt. Ook Connie heeft voor ons een aparte rol gespeeld tijdens ons verblijf daar, zij zorgde dat we twee keer per dag te eten kregen. De vrouwelijke brigadelieden verlichtten deze taak door om de beurt mee te helpen in de keuken en bij het verzorgen van de kinderen. Mannelijke aanwezigheid in de keuken werd niet op prijs gesteld en niet geaccepteerd. Naast de toch al zware taak die Connie had gaf ze in de avond les aan de andere vrouwelijke coöperatielieden. Dat wil zeggen, de vrouwen van de coöperatielieden. In het huisje van Connie en Roberto hing een schoolbord waarvan op die avonden dan druk gebruik werd gemaakt. Ook de mannen maakten er gebruik van om werkschema's op uit te werken. Connie leefde onder grote spanning, ze maakte zich veel zorgen over de toekomst van haar kinderen, maar ook haar oude vader baarde haar grote zorgen. De oude man had een zijuitgang voor ontlasting, die met de regelmaat van de klok verstopt zat, wat hij dan vervolgens tegen niemand zei, zodat na een dag of wat de zaak volledig uit de hand dreigde te lopen, dus moest er in allerijl een auto opgesnord worden om de man naar het ziekenhuis in Juigalpa te brengen. Ook leeft Connie politiek mee met de ontwikkelingen van het vrije Nicaragua, en ook dat baart nogal zorgen, maar we zullen het heus wel redden zei ze dan. Persoonlijk heeft Connie een op mij een zeer grote indruk gemaakt. Erg leuk om te melden is wel dat Connie na ons verblijf tot volwaardig coöperatielid is "benoemd" en dat geeft haar gelukkig wat financiële zekerheid. Ze werd overigens volledig coöperatielid vanwege haar grote inzet om het ons zo goed mogelijk naar de zin te maken, en ons met raad en daad bij te staan. Ze was ook behoorlijk in haar sas met het lidmaatschap, en wij ook. Het huisje waar Connie en Roberto met de kinderen woonden stond op de coöperatie en is zeer schamel, de bodembedekking is gewoon de grond waar een muurtje op is gemetseld van zo'n meter hoog, de rest is uit hout opgetrok-

ken. Het keukentje staat los van het huis en is geheel van hout. In keuken is een soort oventje gemetseld waarop gekookt wordt. Het klaarmaken van een maaltijd kost al gauw enkele uren, en bestaat meestal uit bruine bonen, rijst, tortilla en een zelfgemaakte refresco of melk van de pasgekregen koeien die ondermeer gefinancierd waren met Nederlands geld (kerkelijke instantie). Het was dan ook in een politiek onbewuste streek, en daardoor politiek onstabiel. Tijdens de revolutionaire strijd was er in dit gedeelte weinig aanhang voor het Frente, en evenzo voor Somoza, die altijd weinig interesse had voor het zuiden. Dus de bevolking had daardoor ook weinig met het repressieapparaat te maken gehad. Wel kende men er de armoede, maar men nam die zoals die was. Toen het Frente kwam, kwam ook het guardia met alle gevolgen van dien. De apolitieke houding van de streek wordt nog eens onderstreept door het feit dat Juigalpa is bevrijd (17-7 '79) door nog geen veertig mensen. Na de revolutie heeft het Frente de krachten in het noorden van Nicaragua gestoken, alleen al omdat de aanhang daar veel groter was en is, en men hoopte dat als men zou zien wat het Frente in het noorden voor de bevolking doet, het zuiden vanzelf wel zou volgen. Daarnaast nog de politieke onstabieleit die tot gevolg kon hebben dat bij een al te drastische aanpak de aanwezige rijke boeren zich wel eens tegen de sandinisten zouden kunnen keren. En dat kon en kan het Frente er niet bij hebben. Nu de de contra's in het zuiden een derde front hebben geopend (de twee andere zitten in het noorden) is het Frente gedwongen ook in het zuiden te beginnen met herverdeling van de gronden. Dat het vermoeden van het Frente juist was dat de kans aanwezig was dat de conservatieven zich tegen de revolutie zouden keren bij snelle doorvoering van socialistische idealen, is inmiddels bewezen. De oerconservatieve bisschop Vega roerde zich al snel toen hij zijn macht zag afnemen. Hij keurde een aanslag op een vrachtwagen in de buurt goed (32 doden.) en vertrok een week voordat de Amerikaanse regering het besluit nam om de contra's met honderd miljoen dollar te steunen, naar Amerika om diverse dubieuze politici over te halen om het geld aan de contra's te geven. Ook riep hij de gelovigen op om zich aan te sluiten bij de contrarevolutionairen. De dag voor de viering van de bevrijdingsdag van Juigalpa werden daar acht grote veeboeren gearresteerd. Ze hadden toegegeven dat ze pogingen hadden gedaan een netwerk van contrarevolutio-

nair op te zetten en toe te slaan op de grote feestdag. Dergelijke types komen terecht in de bajes, die even buiten Juigalpa ligt, en wel langs de grote weg naar Managua. We hebben deze bajes kunnen bezoeken dankzij Hans, die zelf al eerder met een fotograaf in de bajes mogen werken en daar een indrukwekkende reportage en interviews heeft kunnen maken. In de bajes zitten ongeveer 450 gevangenen voor allerlei delicten. De gevangenis is nu nog slecht, maar de gevangenen zijn bezig met het bouwen van een nieuw complex dat al bijna klaar is. Als je er aankomt denk je eerst aan een concentratiekamp. Prikkel draad en wachtoerens roepen die associatie op, maar dat is dan toch een gedachte die alleen voor westerse mensen geldt, en als je er langer over nadent weet ik niet wat nu "prettiger" is, de muren van de strafgevangenis in Den Haag of het hek met prikkeldraad in Juigalpa. Het nieuwe complex is niet alleen voor daar, maar ook voor hier modern. De gevangenen kunnen privé hun bezoek ontvangen en er bestaat de mogelijkheid om te blijven slapen en dat is een zeer grote verbetering, vooral omdat het reizen in Nicaragua niet eenvoudig is. Verder is de zittijd opgedeeld in drie fasen. De eerste fase is de opsluiting in de bajes zelf. Dit gebeurt naar gelang van de zwaarte van het delict. De tweede fase bestaat uit werken in een zeer grote en goed opgezette moestuin, die onder andere door een Nederlander wordt begeleid, of men gaat werken aan bijvoorbeeld de afrastering van de grote weg, zodat het loslopende vee niet zomaar de weg op kan lopen dat kan dan weer mensen en koeienlevens uitsparen. De derde fase is dat men zich eens in de zoveel tijd meldt. Maar vooral de moestuin is heel belangrijk. De daar verbouwde groenten worden door de gevangenen zelf voor consumptie gebruikt en daarnaast is er op de binnenplaats een markt waar de rest voor zeer lage prijzen aan de bezoekers verkocht wordt. Ook krijgen de gevangenen voor hun arbeid betaald, zodat het achtergebleven gezin niet helemaal zonder inkomen zit. Een redelijke bajes dus. Derechtspraak en vooral de verdediging van de verdachten is minder goed geregeld, en wel omdat het merendeel van de advocaten voor de nicaraguanen niet te betalen is. Op dat vlak is dus nog een hoop te verbeteren. Maar al met al gaat het volgens mijn bescheiden mening in dit land, dat nog in een democratiseringsproces verwickeld is, de goede kant op

MIDDEN-AMERIKA

EL SALVADOR

EEN BERICHT VAN
RADIO FARABUNDO
MARTI VAN HET
FMLN

COMPANEROS

14-10-86

Op dit moment heeft het volk van El Salvador niet alleen te lijden onder een oorlog die de V.S. al jaren tegen ons voert, maar ook worden we gekonfronteerd met een aantal aardbevingen die het land in beweging heeft gebracht. Vanwege deze noodtoestand doet RFM, de stem van het strijdende volk in El Salvador, een oproep aan alle companeros/as internationaal, die solidair met ons zijn. Een oproep om solidariteitskampagnes met het salvadoreense volk te beginnen, waarbij alle hulp gekanaliseerd kan worden dmv vakbonden, gilden, mensenrechtenorganisaties en de kerk, die op dit moment noodkomitees organiseren om de hulp die uit het buitenland komt goed te geleiden en hulpbrigades te vormen.

De behoeftes zijn groot, temeer daar de hele stad San Salvador plat ligt en speciaal de arme wijken getroffen zijn. Er is dringend behoefte aan plasma's, medicijnen, tetanusvaccin, anti-diaree pillen, dekens, tenten, gereedschap. Ook moeten er hulpbrigades naar El Salvador gestuurd worden met artsen, verpleegsters etc.. Tegelijkertijd is jullie morele solidariteit met de situatie in El Salvador zeer belangrijk. Zende telegrammen naar radio's en kranten, naar kantoren van de politieke commissies van het FMLN-FDR in Mexico. Ook vragen we jullie om grote propaganda kampagnes te starten met de mogelijkheden de spekulaties van de regering aan te kaarten.

Alle hulp die officieel voor de regering is bestemd staat onder toezicht van de organisatie van privé-bedrijven (ACI). Het is meer dan zeker dat deze organisatie zal proberen daar haar voordelen uit te halen ten koste van de getroffenen. Om de doorstroming veilig te stellen, stellen wij voor dat deze gekanaliseerd wordt door de Casa de Maistro van Andes, 2de Junio in San Salvador. Om met dit solidariteitswerk van start te gaan, raden wij jullie aan dit te coördineren met vertegenwoordigers van FDR-FMLN en met alle landelijke en regionale komitees.

Ook is het belangrijk dat er publiciteit gegeven wordt aan deze oproep dmv kranten, radio's en tv. Ons doel is dat hulp daadwerkelijk aan het volk komt en niet voor andere doeleinden misbruikt zal worden. De behoefte is zeer groot.

Op dezelfde manier als deze houden wij jullie op de hoogte van de situatie in

het land. Companeros/os, vanwege de noodtoestand herhalen we deze oproep tot solidariteit voor het salvadoreense volk. Temeer daar jullie steun kan bijdragen om te voorkomen dat de regering van El Salvador deze toestand uitbuit om een directe interventie van Amerikaanse troepen of een indirecte interventie dmv zogenaamde hulpbrigades te bewerkstelligen.

KORTE BERICHTEN

Gisteren, maandag 13-10 heeft de aarde opnieuw geschud in El Salvador, met een sterkte van 4 op de schaal van Richter. Vrijdag 10 oktober was de eerste beving met een sterkte van 7.5, wat tot gevolg had dat 150.000 mensen dakloos werden, duizenden vermisten, en gewonden. Demeest getroffen zijn de arme wijken waar de huizen van blik, karton en leem zijn en vaak sliocht gebouwd of oud zijn zoals in Barrio Mexico, Soiapango San Jacinto en centrum van El Salvador. In het ziekenhuis van de salvadoreense polikliniek waar sinds anderhalve maand gestaakt wordt, begon het personeel een uur na de aardbeving de patienten spontaan de straat op te dragen. De spandoeken van de staking werden gebruikt om de mensen tegen de zon te beschermen. Velen zoeken de kinderen familie en vrienden onder de puinhopen van fabrieken en warenhuizen en scholen. De bewoners beginnen zich te organiseren, de arbeiders en buurtorganisaties vormen brigades voor eerste hulp, redding en bewaking tegen plundering en invallen van het leger in huizen.

Het FMLN heeft op 11 oktober een eenzijdige wapenstilstand afgekondigd ivm de noodtoestand in het land. Guillermo Ungo, vertegenwoordiger van het FDR, verklaart: "De wapenstilstand is een teken van identifikatie met het verdriet en de tragedie van ons volk".

Doordat de wapenstilstand er is kunnen familieleden zich met elkaar in verbinding stellen in de gebieden die door de aardbeving getroffen zijn en kan er geholpen worden bij het puinruimen. De salnietemin wijst het regeringsleger de wapenstilstand af en gaat door met de operaties tegen de burgerbevolking in Chalatenango en Morazan.

Op 11, 12 en 13 oktober werd Chalatenango gebombardeerd en onder spervuur gehouden door troepen van het leger van Duarte, die met helikopters werden aangevoerd. Het leger gebruikt dagelijks twee miljoen dollar voor bewapening, operaties en brandstof. Sinds de eerste beving heeft ze er 8 miljoen dollar doorgejaagd voor haar oorlogsvoering tegen de burgerbevolking.

KORTE BERICHTEN 2

Een paar minuten na de eerste beving zetten de politie alles rondom het hoofdgebouw van het leger af, omdat dit gebouw beschadigd werd. Dit gaf zo'n verkeerschaos dat de mensen liever niet in de buurt van het gebouw kwamen om hun familieleden te lokaliseren. Auto's, vrachtwagens en zelfs een paar fietsen werden in het centrum achtergelaten dooe de desbetreffende chauffeurs omdat ze zagen hoe hun voertuigen door de beving tegen de bomen en gebouwen knalden. Het FMLN-FDR verlangt van de regering dat ze haar nieuwe economiese maatregelen pakket, o. a. nieuwe belastingen, niet in werking stelt met het oog op de krisissituatie die verslechtert door de serie aardbevingen.

Op 11 oktober deden twee nieuwe aardbevingen de hoofdstad schudden. Dit gaf nog meer angst bij de bevolking, die na de eerste dag hun huizen hadden verlaten.

In de nacht van 10 oktober roept de regering Duarte de noodtoestand af en doet een internationaal beroep om hulp te sturen, bestaande uit medicijnen en voedingsmiddelen.

Behalve de onmiddellijke hulp van de regeringen van Mexico, Venezuela, Costa Rica, Honduras, Guatemala, Argentinië en Nicaragua, solidariseren zich ook verschillende europeese organisaties met het salvadoreense volk. En zij kondigen alvast aan de hulp direct aan de betrokkenen te sturen om te voorkomen dat de regering geld binnenhaalt om te gebruiken voor militaire doeleinden. In Mexico wordt directe hulp alleen gekanaliseerd door het bureau van FUS.

De aardbeving vond plaats in een week die gekarakteriseerd werd door protesten van verschillende sociale sectoren tegen het pakket van nieuwe economiese maatregelen, de invoering van gedwongen rekrutering en de beschuldiging van de Amerikaanse adviseur.

Op 5 oktober zegt de aartsbisschop van San Salvador Rivera y Damas. "Ik ben aanhanger van de verplichte militaire dienstplicht, maar het is jammer dat die in deze tijd van grote conflicten wordt ingesteld".

Radio Venceremos verklaart op 6 oktober. "Het is een bewijs van zwakte en slijtage van het leger dat men nu van plan is de gedwongen dienstplicht, ook voor vrouwen, in te stellen."

Daniel Goiak en Daniël Alex, leden van JUASES (vakbond) worden op weg naar hun werk door regeringskrachten ontvoerd, tijdens de manifestatie waartoe de UNTS had opgeroepen.

In de eerste maanden van dit jaar werden veertig vakbondsleden ontvoerd en vijf vermoord door paramilitaire troepen.

Op 9 oktober bericht RFM negen doden van het officiële leger door het FMLN tijdens een operatie genaamd 'kommandante Ché Guevara'. De operatie betrof een ontploffing van twee eigen gemaakte mijnen op een wegwakontrolle van het officiële bataljon Monualco op de weg van Zacatecoluca naar Teqoluca in de provincie San Vicente.

A hollow ring: The sound of

Molesworth 'Peace' Camp

In dit stuk hebben drie vrouwen (waarvan er twee verkracht werden) het over hun ervaringen met het 'vredes'-kamp in Molesworth. Ze geven een overzicht van de gebeurtenissen in het kamp het afgelopen jaar en leggen uit waarom ze blijven vrezen voor de veiligheid van de vrouwen in Molesworth. De namen in dit verslag zijn gewijzigd.

In slechts tien maanden tijd zijn er maar liefst drie vrouwen verkracht in het 'vredes'aktiekamp Molesworth. Alle drie de vrouwen leefden al een jaar (of iets minder) in Molesworth en hielpen het kamp vorm en karakter te geven; zij waren een deel van een hele geschiedenis om van Molesworth een veilige plaats voor vrouwen te maken en om samen met mannen in het kamp te werken. Nu is het zo dat veel mensen de harde les hebben geleerd dat Molesworth 'vredes'kamp géén veilige plaats is voor vrouwen. Het kamp heeft altijd al meer mannen dan vrouwen geteld. De filosofie dat iedereen welkom is in het vredeskamp past bij idealen als "liefde" en "vertrouwen", maar is gevaarlijk voor vrouwen; destruktieve mannen, gewelddadige mannen, mannen die alleen voor wat voedsel en beschutting naar de kampen komen, allen worden aangetrokken door dit 'open huis'. Mannen die uiteindelijk in inrichtingen werden opgenomen hebben in Molesworth voor langere tijd gewoond.

In Molesworth zijn de afgelopen vier jaar vredeskampen geweest en de vredesbeweging besteedde er een hoop aandacht aan. Desondanks heeft het Molesworth "vredes"kamp gefaald in de poging een betekenisvolle oppositie te voeren tegen nukleaire oorlogsvoering. Het is een verkrachtersplaats geworden. Degenen die nog steeds in het kamp wonen willen dit niet zien en doen dus ook niets om het te veranderen. Sommigen die er nog wonen (en diegenen die hen ondersteunen) pretenderen nog steeds dat verkrachtingen/"problemen" weggewuifd kunnen worden met "liefde" en "vertrouwen". Ze zeggen dat ze de vrouwen die verkracht zijn ondersteunen, maar het is een geveinsd geheel, juist de vrouwen wordt verweten het kamp te verpesten.

gevaarlijk voor vrouwen

De vrouwen die verkracht zijn in het kamp hebben geen rust vanwege de angst dat er weer andere vrouwen verkracht zullen worden. De voortgang van het kamp door de achtergeblevenen (welke mannen telt waarvan we weten dat ze agressief zijn) is de grootste belediging voor deze vrouwen en laat een compleet gebrek aan belangstelling zien voor hun wensen en ervaringen.

Deze drie vrouwen én andere vrouwen zijn bang om naar het Molesworth 'vredeskamp' te gaan, bang voor fysiek geweld door sommige van de mannen daar. Wanneer de vredesbeweging iets waard wil zijn dan zal ze het geluid van deze vrouwen en andere mensen moeten versterken, welke zegt dat Molesworth moet sluiten.

Julia, één van de vrouwen die verkracht zijn en die één jaar in het kamp heeft geleefd:
In de tijd dat ik daar was werd ik lichamelijk aangevallen door een mannelijke 'vredes' activist. Ik weet van tenminste drie gevallen waarbij vrouwen sexueel werden bedreigd, dus buiten de drie verkrachtingen. Een bewoonster werd door een bezoeker op een bed gegooid waarna hij probeerde haar te kussen. Ze vertelde dit aan andere bewoners maar omdat die geen actie ondernamen was ze verplicht om hem zelf te vragen het kamp te verlaten.

De meeste tijd dat ik in Molesworth was, leefde er maar twee andere vrouwen permanent in het kamp. Toen ik voor het eerst aankwam, praatte ik met mannelijke 'vredes'activisten over vrouwenzaken, maar deze werden als 'verstikkend', 'onbelangrijk' en 'irrelevant' beschouwd. Alleen-voor-vrouwen gebeurtenissen werden bestempeld als 'sexistisch'.

geschiedenis van mannelijk geweld

Een man, gerespekteerd door het kamp, arriveerde. Hij had nagedacht over vrouwenonderdrukking en overreedde de andere mannen daarover te praten. Toen ze uitgepraat waren, vertelden ze ons dat ze 'akkoord' gingen, we konden een vrouwendag houden om het erover te hebben hoe we meer vrouwen naar Molesworth zouden kunnen krijgen. Op de vrouwendag werd overeengekomen dat Air Gate voortaan een vrouwenhek zou zijn en dat we daar wakes en acties zouden houden. Er werd ons ook een vrouwenpagina 'geschonken' voor in het Molesworth Bulletin. We dachten dat dingen enorm verbeterd waren.

Dan, in de herfst, werd de eerste vrouw verkracht door twee mannelijke 'vredes'activisten in een tent. Na veel gediskussieer over 'vergeving' en 'vertrouwen' werden de mannen gevraagd te vertrekken. Iedereen leek geschokt te zijn (met de derde verkrachter tussen de rest) en eindelijk erkenden de mannen het belang van het sexismevraagstuk voor het Molesworth 'vredes' kamp. Mannen hielden mannenpraatgroepen (al moesten de vrouwen hun daartoe aanzetten). We kregen een vrouwenruimte om te slapen en elkaar te ontmoeten. Een man legde een voorraad tampons aan nadat hij gezien had dat een vrouw overstuur was geraakt door het ontbreken van sanitaire bescherming. Twee maanden lang was het kamp sympathiek voor vrouwen.

Een geveinsd geheel

Langzamerhand vergat men de verkrachting. Terwijl de vrouwen van Molesworth overeen waren gekomen dat het het recht van iedere vrouw was om te weten dat er iemand in het kamp was verkracht, wanneer ze bleven, kwam ik kontinue vrouwen tegen die daar niets van wisten. Er was veel sexuele activiteit. Vrouwen werden weer gezien als sexueel verkrijgbaar.

Drie maanden geleden werd ik in Londen verkracht door een mannelijke ex-'vredes'activist. Hij woonde twee jaar in het kamp en was een bekende naam in de vredesbeweging. Ik bleef slapen in zijn kraakpand, zodat ik naar een solidariteitsbijeenkomst voor Molesworth kon. Nadat hij me verkracht had zei hij "Ik haat Molesworth. Ik haat alles waar het voor staat en jij deed me eraan herinneren. Ik wilde je een lesje leren, je omhoog halen." Ik ging terug naar Molesworth en vertelde zes mannen en twee vrouwen wat er gebeurd was. Niemand checkte waar ik zou slapen, dus ik sliep alleen in de vrouwenruimte. Twee vreemde en lastige mannen bonkten op de deur. Ik moest me met hun bezig houden. Niemand in Molesworth keek naar me om en ik ging weg om te kijken of ik elders de steun zou kunnen krijgen die ik nodig had. Ik keerde niet meer terug.

praten over verkrachting is taboe

Slechts één bewoner van Molesworth kwam me opzoeken en ik sprak van mijn bezorgdheid dat niemand het interesseerde dat ik verkracht was. Naar aanleiding daarvan ontving ik drie brieven met daarin waarom ze mij niet konden steunen en dat andere dingen belangrijker waren. Een vrouw vertelde iemand anders dat ze niet wilde komen en me 'out of duty' zou zien. Niemand (behalve die ene bewoner) kwam me verder opzoeken, terwijl ik toch niet meer dan 30 kilometer weg was.

Ik begon de hypocrisie van het hele gedoe te zien en het alles-konsumerende karakter. Iedereen prátte een hoop over 'zorgen' voor elkaar en het 'stoppen van een hoop energie' in iemand maar dit betekende in feite niets anders dan een heleboel geklets met een bepaald persoon. Het kamp was gevangen in deze zelf-inschikkelijke konversaties. Dat werkte zo verlammend dat de mensen die hierin gevangen waren, anderen niets meer konden bieden.

Ik dacht dat ze het misschien niet begrepen, deze mensen die zeiden voor elkaar te 'zorgen', wat het was wat ik moest meemaken. Ik schreef een vrouw dat wanneer mijn arm eraf gehakt was dat iedereen zou zien dat ik pijn had, maar omdat ik niet verandert leek was niemand in staat het traumatische effect te zien van mijn verkracht zijn. Ik vroeg haar te komen en me op te zoeken. Ik zond iedereen in het kamp handgeschreven verklaringen over de emotionele en psychische effecten waaraan vrouwen die verkracht zijn kunnen leiden. Er kwam geen reactie.

Vrees voor de veiligheid van vrouwen

Ik werd bang voor wat de andere vrouwen in Molesworth zou kunnen overkomen. Ik wist dat wanneer iedereen zou blijven negeren wat mij was overkomen, de omgeving gevaarlijk zou blijven. Ik schreef het kamp een brief waarin ik verklaarde te vre-

zen voor een nieuwe verkrachting, wanneer ze wat met mij en anderen gebeurde niet zouden bepraten. Er kwam geen reactie. Later werd een derde vrouw verkracht.

Lydia, die vijf maanden in het kamp woonde, beschrijft de periode van Kerstmis tot de laatst bekend geworden verkrachting:

Met Kerstmis werd een vrouw aangevalen door een man met wie ze een caravan deelde gedurende negen maanden. De reactie van het kamp was fel, maar het grootste gedeelte van de kwaadheid bleek gericht op de vrouw vanwege haar 'zwakheid'

Vier maanden later verkrachtte hij dezelfde vrouw in Londen. We vinden dat deze verkrachting nauw verbonden is met Molesworth, omdat de man verbolgen was over de sterke positie die feministes verwierven na de eerste verkrachting. Het feit dat hij door veel vrouwen in de vredesbeweging wordt vertrouwd betekent dat men het niet kan afdoen met 'niets te maken met het kamp.

De ervaringen van de vrouw ná de verkrachting richtten zelfs meer schade aan. Een man die ook in Molesworth leefde en met wie ze een relatie had interesseerde het niet wat haar was overkomen. Ze werd door één vrouw compleet genegeerd terwijl een andere vrouw boos op haar was, en vroeg "Waarom ging je naar z'n flat?"

De sfeer in het kamp was er één van een steeds groeiende seksuele activiteit, met de vrouwen als méér verdeeld dan ooit. De populatie van het kamp daalde sterk.

Toen een ander slachtoffer van verkrachting probeerde te praten over wat er gebeurt was, kreeg ze reacties als "Marigold vindt X echt aardig" (de man die haar verkrachtte), en "Wanneer een vrouw nee zegt, bedoelt ze dat niet altijd". Ze herinnerde zich gezeten in een caravan met X buiten, bonkend op het voertuig. Mensen die in de buurt waren en door hadden wat hij deed, waren zo gevangen in hun eigen emoties over de verkrachting, dat ze er niet aan dachten iets voor háár te doen.

Marigold, een ander slachtoffer van verkrachting, vertelt van haar ervaringen:

Vijf dagen nadat ik verkracht was, had ik eindelijk genoeg moed bij elkaar geraapt om met medebewoners te praten. Ik had bijna een week als verdoofd rondgelopen. Mensen hadden gemerkt dat ik de meeste tijd op mezelf zat en dat ik me vreemd gedroeg. Niemand had de moed gehad om me te vragen wat me scheelde.

De reacties op wat ik vertelde waren over het algemeen van een ongevoelige aard. Eén vrouw probeerde me op te beuren door te zeggen "Sommige vrouwen zeggen'nee', terwijl ze in feite 'ja' bedoelen" en "X is er behoorlijk door geschokt. We moeten rekening houden met zijn gevoelens".

Na wat gediskussieer gingen twee mannen naar X toe om te vertellen wat er gebeurt was. Hij werd onmiddellijk zeer aggressief en afwerend. Hij ging naar de caravan waar ik in zat, bonkte op het raam en begon te schreeuwen, "You're just full of a load of crap, Marigold."

Stop dit ziekelijk gedoe

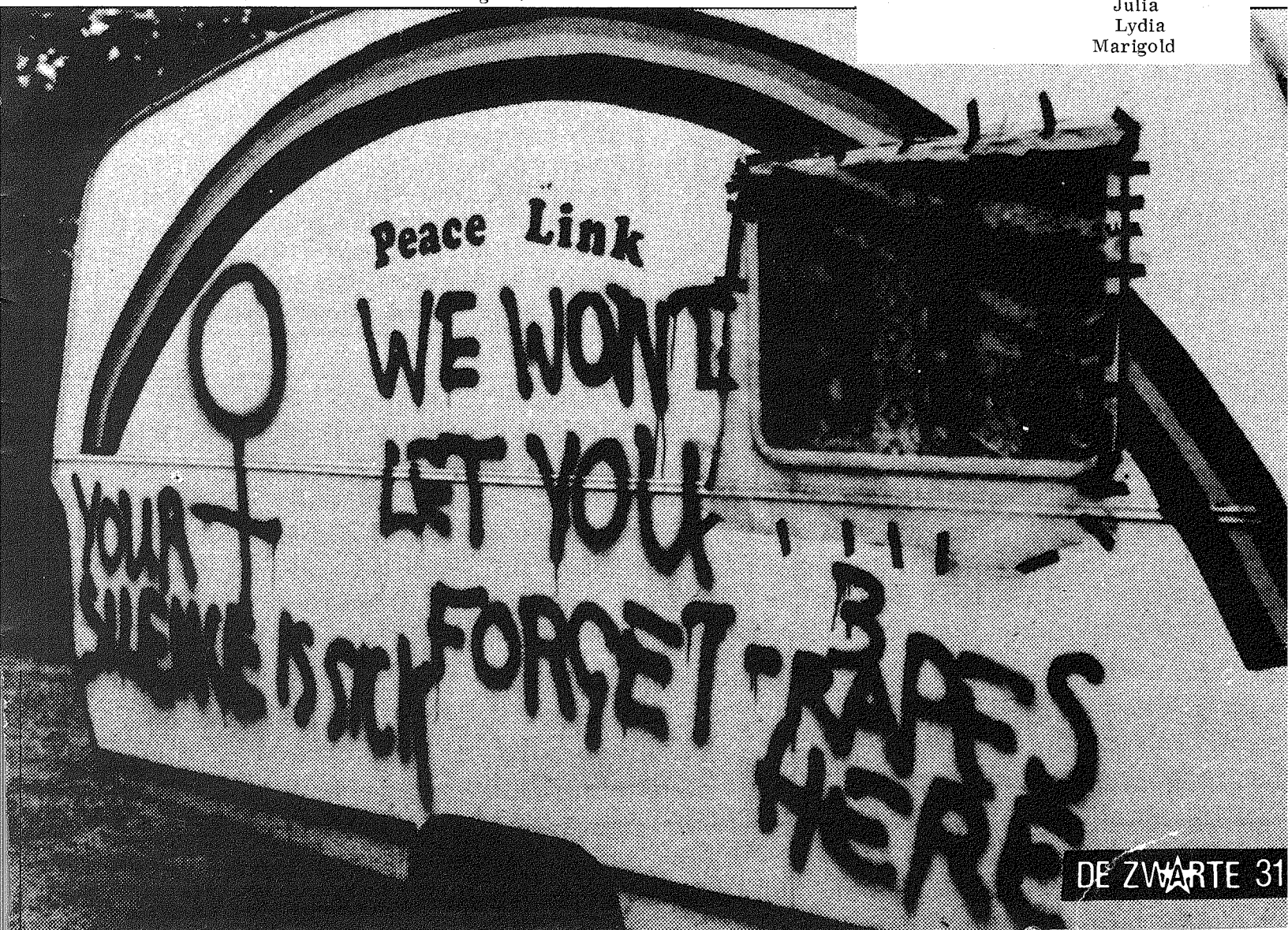
Een andere vrouwelijke bewoonster zei "Het is wel te begrijpen dat hij zo boos is en opgewonden". Niemand vroeg X het kamp te verlaten. Toen hij besloot weg te gaan werd er gesuggereerd dat ik over-reageerde toen ik zei dat ik niet wilde dat hij terug kwam. Ik verliet het kamp.

Het gevolg van deze serie verkrachtingen was dat vrouwen naar Molesworth kwamen, een tentje vernielden, andere verfden, en een houten bouwsel werd naar beneden gehaald. Sinds deze actie werd ik door de vredesbeweging gebrandmerkt als een "gewelddadige feministische separatist". Onze 'aanval' op het kamp werd vergeleken met de Amerikaanse bombardementen op Libië en met de activiteiten van het National Front.

We willen graag duidelijk stellen dat veel van de mensen waar we naar gerefeerd hebben nog steeds op dit 'vredes'kamp wonen en dat sommigen ontkennen dat in Molesworth verkrachtingen hebben plaatsgevonden.

De vredesbeweging heeft duizenden guldens naar het kamp gestuurd. Het heeft het recht te weten wie het geld ontvangt. Vrouwen die verkracht zijn hebben het recht te denken dat de vredesbeweging vanuit haar verantwoordelijkheid zal proberen het ziekelijk gedoe in Molesworth te stoppen. Ga er niet heen. Zend geen geld daar naartoe. Geef het 'vredes'kamp in Molesworth geen enkel krediet. Het verdient 't niet.

Julia
Lydia
Marigold

DEMO'S

- 1 nov. **AMSTERDAM**
tegen de kruisraketten
1 nov. **UTRECHT** domplein 14.00
tegen de pasjeswet
2 nov. **LOMMEL** belgies limburg
protestmeeting tegen
waffen-ss bijeenkomst
14.00 op het duits mili-
tair kerkhof

DEN HAAG

- BLAUWE AANSLAG**
7 nov. 3 jaar **ZWARTE FEEST**
21.00 zaal open
toegang 2,50
BLACK SPOTS
MOLE'S HILL
THE SILENT CHILDREN

15.00 Diskussie over De Zwarte,
over blad en beweging

KORZO

- 7 nov. Solidariteitsavond Juia-
galpa
vanaf 18.00 eten, video's
info en bandjes
12 nov. "Audiëntie" van Vaclav
Havel door de theater-
school Amsterdam
15 nov. "De zeer schone minia-
tuur van Juffrouw Sym-
frosa-begijntje" door
theater Taptoe

PAARD

- 31 okt. I've got the bullets
1 nov. Spacemen 3
5 nov. Young Gods
6 nov. de film "DUNE"

HSA (sweelinckstr 131)

- 8 nov. 12.00 info middag STAR-
WARS met sprekers

LEIDEN

KIJKHUIS

- za 1/11 **CARMEN, HAMMETT** en **TESS**
zo 2/11 idem dito
ma 3/11 **TOOTSIE, HAMMETT** en
TESS
di 4/11 **ORIANE** en weer dezelfde
wo 5/11 **NOSTALGHIA** en.....

STUDIUM GENERALE

- 4 nov. Masiphula Mbonga, voor-
zitter van het ANC e
spreekt over de rol van
zuid-afrikaanse univer-
siteiten in de strijd te-
gen apartheid.
aanvang 20.00, Kanaal-
weg 3

DELFT

- do 6/11 **CULTUREEL CAFE** over
CHARTA 77
vr 7/11 **FORDS ON WATER**
RAN
VROUW-EN-FILM WEEK
do 20/11 **SAVANNAH BAY**
vr 21/11 **WASS SOLLEN WIR DEN**
MACHEN OHNE TOD

feest &

VRIJDAG 7 NOVEMBER om 15.00 uur
in de Blauwe Aanslag in Den Haag dus
3 Jaar de Zwarte en ter ere daarvan
een discussiemiddag over de Zwarte.
Een discussie voor alle gebruikersters
van het blad en voor iedereen die er
in geïnteresseerd is.

15.00 - 18.00 Diskussie

18.00 - 19.30 Eten

22.00 - 01.00 Feest met twee bands
(toegang f 2,50) ter ere
van het 3-jarig bestaan van de Zwarte

diskuzz